

Thất Chung Võ Khí 1 - Trường Sinh Kiếm

Contents

Thất Chung Võ Khí 1 - Trường Sinh Kiếm	1
1. Khách Sạn Phong Vân	1
2. Bạch Ngọc Kinh Trên Trời	12
3. Đêm Dài Chưa Hết	43

Thất Chung Võ Khí 1 - Trường Sinh Kiếm

Giới thiệu

Hà Đông Xích Phát, Hà Tây Bạch Mã, Thái Hành Nhất Dao, Thêm vào Châu Đại thiếu gia của Vạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-chung-vo-khi-1-truong-sinh-kiem>

1. Khách Sạn Phong Vân

Thiên Thượng bạch ngọc kinh

Ngũ lâu thập nhị thành

Tiên nhân phủ ngã đỉnh

Kết phát thụ trường sinh.

Bạch ngọc trên trời

Mười hai thành lâu đài

Tiên ông đặt tay lên đầu mình

Cắt tóc dạy thuật sống đời. Hoàng hôn.

Con đường đá bồng có chín gã quái nhân xuất hiện, người nào cũng mặc áo chên bằng gai màu vàng, tai trái đeo một cái vòng vàng lớn bằng miệng chén, đầu tóc rối bù xù nhuộm đỏ như lửa xỏa xuống hai bên

vai. Chín người ấy có cao có thấp, có già có trẻ, dung mạo tuy không giống nhau, nhưng nét mặt đều cứng đờ không có tí biểu tình như một xác chết, đi đường vai không nhúc nhích, đầu gối không cong, như cương thi vậy.

Bọn họ đi chậm chậm qua con đường lát đá dài, chỉ cần đến chỗ nào là chỗ đó tiếng động bỗng ngưng bắt đi, ngay cả tiếng khóc của mấy đứa nhỏ cũng vì sợ quá mà im bật lại. Cuối con đường, có một cột cờ cao ba trượng, treo bốn cái đèn lồng lớn.

Đèn lồng màu đỏ tươi, nét chữ đậm đen !

Phong Vân Khách Sạn.

Chín gã quái nhân tóc đỏ bước đến trước cửa khách sạn, bèn dừng lại, người ở đằng trước lấy cái vòng trên tai xuống, vung tay một cái, xẹt, vòng vàng dính cứng vào bức tường đá bên cạnh cánh cửa lớn đen xì.

Lửa bắn tung toé ra tứ phía, vòng vàng cắm sâu vào trong đá.

Gã thứ hai đưa tay trái ra cầm lấy một búi tóc đỏ, bàn tay phải vung lên chém một cái, như lấy dao chém.

Gã lấy bó tóc mới bị bàn tay chém đứt ra treo vào trên vòng vàng, chín người lại tiếp tục đi về phía trước.

Lọn tóc đỏ như lửa bay phần phật trong gió, nhưng chín người này đã biến mất vào trong bóng trời chiều u ám.

Chính ngay trong lúc đó, tám con kiện mã chạy nước kiệu lại, vó ngựa dẫm trên con đường đá như mưa lớn đập vào song cửa, như trống trận đang đánh lên dồn dập.

Kỵ sĩ trên ngựa một màu áo xanh, vải xanh bọc đầu, chân mang giày ban tiêm tửu, ống quần túm lại, người nào người nấy thần tình kiêu hãnh, tay chân nhanh nhẹn.

Tám con ngựa chạy đến trước khách sạn Phong Vân, tám người đồng thời vung tay lên !

Ánh đao lóe sáng lên như ánh chớp, lại nghe soạt một tiếng, cột cờ to như cái chén cối, đã có thêm tám thanh cương đao sáng quắc dính trên đó.

Cán đao đang còn không ngớt dao động, tua vải hồng trên cán đao bay lên phần phật.

Tám con ngựa đã chạy đi mất dạng.

Bóng chiều càng dày đặc, trên con đường đá lại có tiếng vó ngựa vang lên, phảng phất còn gấp rút còn dồn dập hơn cả tám con ngựa vừa rồi.

Nhưng chỉ có một con ngựa chạy lại.

Một con bạch mã trắng từ đầu đến đuôi, không thấy có lẫn lộn màu sắc tạp nhạp nào khác, chạy đến trước cửa khách sạn, bỗng hí dài một tiếng, chồm hai chân trước lên.

Mọi người bấy giờ mới thấy rõ kỵ sĩ trên mình ngựa là một gã đại hán râu ria xồm xoàm, mình trần trùng trọc đen xì bóng loáng như sắt.

Gã đại hán thu cương, kéo ngựa lại, thấy bó tóc đỏ trên vòng vàng, rồi thấy tám cây đao trên cột cờ, bỗng cười nhạt lên một tiếng, nhảy xuống ngựa, tay phải tay trái nắm lấy hai vó ngựa. Chỉ nghe y thổ khí dương thanh, gầm lên một tiếng như sấm nổ, nhắc nguyên thân hình con ngựa lên, đặt ở trên thềm.

Con bạch mã lại hí dài lên một tiếng, bồm ngựa phát phơ, bốn vó đứng dính vào trên thềm, không một chút động đậy.

Gã đại hán râu xồm ngẩng mặt lên trời cười dài, sải bước đi một hơi, thoáng chốc đã biến mất không còn thấy đâu, chỉ còn con bạch mã đứng chờ vờ một mình trong gió tây, trông càng có vẻ nguy dị không sao tả được.

Trên con đường đá, không còn thấy bóng ai, nhà người nào người nấy đều đã đóng cửa kín mít.

Trong khách sạn Phong Vân cũng yên lặng không có tiếng người, những người khách đang ở trong khách sạn, thấy cái vòng vàng, tám thanh đao đã mau mau trốn ra cửa sau.

Con bạch mã vẫn còn đứng trơ trơ ra đó trong gió tây, như một tượng đá.

Bấy giờ trên con đường đá yên tĩnh, bỗng có một văn sĩ trung niên mặc áo xanh quần trắng, gương mặt ốm yếu thanh tú, ung dung bước lại, thần tình ra vẻ nhàn nhã, nhưng cặp mắt lại loang loáng sáng rực.

Y chấp hai tay sau lưng, đi ung dung lại trước cửa khách sạn, ngẩng đầu lên nhìn một cái, rồi thở dài:

- Hảo mã ! Đúng là hảo mã, tiếc là chủ nhân vô tình, tội tình cho mi.

Bàn tay đang chấp sau lưng của y bỗng vung lên, ống tay phát phơ, cuộn một cơn gió lốc.

Bạch mã giật mình, lại hí lên một tiếng dài, nhảy từ trên thềm xuống.

Người văn sĩ trung niên hai tay đưa ra, gác vào bụng ngựa, con ngựa đó đã được đặt xuống trên mặt đất thật nhẹ nhàng, y nói:

- Về đem chủ nhân mi lại đây, có bạn tốt đang chờ y đó.

Bạch mã hình như cũng hiểu ý người, lập tức tung bốn vó, chạy như bay đi mất dạng.

Văn sĩ trung niên thuận tay ngắt vòng vàng trên tường bên cạnh cửa xuống, bước vào khách sạn, y vỗ vào cột cờ một cái, tám thanh đao lập tức đồng thời rút hết xuống đất.

Ống tay áo của văn sĩ trung niên lại cuộn lên, tám thanh đao đã lọt vào trong ống tay, y trầm giọng nói:

- Chương kỳ đâu rồi ?

Trong khách sạn bỗng có một cái bóng nhỏ thó vọt ra, bò lên cột cờ như một con vượn, trong chớp mắt đã lên tới tận đầu.

Trên cột cờ lập tức có một lá cờ lớn tung bay trong gió.

Trên lá cờ màu trắng như tuyết, có thêu một con rồng màu đen đang nhe răng múa vuốt, phảng phất như sắp đột mây bay đi mất !

Đêm.

Không có trăng sao, mây u ám, gió thổi mạnh.

Nhưng trong sân, đèn đuốc đang cháy sáng rực, còn có một bàn rượu được bày ra.

Văn sĩ trung niên đang cất tiếng ngâm nga nho nhỏ, vừa ngâm vừa uống, y bỗng đưa ly rượu lên, hướng về một cây dung lớn ngoài sân, cười cười nói:

- Lâu nay đã nghe tiếng Miêu bang chủ tửu lượng như sông biển, đã đến rồi, sao còn không vào uống với nhau một ly ?

Trong tàng cây dung, lập tức có tiếng cười quái dị như chim cú vang lên, một cái bóng xẹt như tên lại, rút xuống đất, nhẹ nhàng như một miếng bông gòn.

Người này mũi sư tử, miệng rộng, cả đầu tóc đỏ rực, bên tai có đeo ba cái vòng vàng, người vừa hạ xuống đất, vòng vàng không ngớt chạm nhau kêu tinh tang lên một trận, y chính là tổng thủ lĩnh của Xích Phát bang, Hỏa Diệm Thần Miêu Thiên Thiên.

Ánh mắt của y hình như cũng đang thiêu đốt như lửa, y nhìn chăm chú vào văn sĩ trung niên, trầm giọng hỏi:

- Các hạ có phải là Công Tôn đường chủ của Thanh Long Hội ?

Văn sĩ trung niên đứng bật dậy, ôm quyền nói:

- Tại hạ là Công Tôn Tĩnh.

Tiếng cười như chim cú của Miêu Thiên Thiên lại vang lên, y cười lớn nói:

- Quả thật không hổ là nhân vật có hạng trong Thanh Long Hội, nhân lực quả nhiên phi thường.

Bỗng nghe có tiếng vó ngựa vang lên, như mưa rào không ngớt dồn dập chạy ào lại.

Cặp lông mày rậm đỏ như lửa của Miêu Thiên Thiên chau lại một cái, y nói:

- Tiểu Trương Tam cũng đến, hần không chậm tí nào.

Vó ngựa bỗng ngừng bật, một người đang cười sang sảng nói:

- Lão đại Thanh Long Hội ước hẹn, trong giang hồ có ai còn dám chậm trễ ?

Tiếng cười không ngớt vang lên, một người nhảy qua tường vào, bộ áo chên một màu trắng như tuyết, đặc biệt còn để hở ngực ra, lộ một bộ ngực vạm vỡ rắn chắc, nhưng còn trắng trẻo hơn cả áo quần.

Miêu Thiên Thiên đưa ngón tay cái lên, cười ha hả nói:

- Bạch Mã Tiểu Trương Tam giỏi thật, mấy năm không gặp, sao người càng lúc càng trẻ trung ra, càng lúc càng đẹp trai, lão Miêu ta đây mà có con gái, nhất định sẽ chọn người làm rể.

Bạch Mã Tiểu Trương Tam hững hờ nói:

- Người mà có con gái, cũng chẳng có ai dám đụng vào.

Miêu Thiên Thiên trừng mắt hỏi:

- Tại sao ?

Bạch Mã Trương Tam nói:

- Tôn dung các hạ như vậy, sinh con gái ra nhất định cũng không đẹp đến đâu.

Miêu Thiên Thiên trừng mắt nhìn y, trừng cả nửa ngày mới nói:

- Hôm nay chúng ta lại đây mua bán, có muốn đánh nhau cũng cần gì phải gấp lắm.

Bạch Mã Trương Tam hỏi:

- Còn muốn uống rượu thì sao ?

Miêu Thiên Thiên cười lớn nói:

- Chuyện đó thì càng gấp càng tốt, lại đây, huynh đệ mình uống ba ly kính Công Tôn đường chủ trước nào.

Công Tôn Tĩnh cười cười nói:

- Tại hạ tửu lượng không khá, chi bằng để tại hạ kính ba vị trước một ly.

Miêu Thiên Thiên chau mày hỏi:

- Ba vị ?

Bỗng nghe mái ngói đối diện có người cười nói:

- Hà Đông Xích Phát, Hà Tây Bạch Mã đều đã lại rồi, Triệu mỗ làm sao dám chậm trễ ?

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Thái Hành Triệu Nhất Dao ?

Y chẳng cần phải đợi người ta trả lời.

Y đã thấy một thanh đao sáng rực như tuyết, một thanh khoái đao ! Không có vỏ.

Thanh đao sáng như tuyết đang cắm vào dây thắt lưng màu đỏ của y.

Áo xanh, khăn bọc đầu xanh, dây thắt lưng đỏ còn hơn cả đầu tóc của Miêu Thiên Thiên, tẩu xảo đi đôi với thanh đao.

Ánh mắt của Công Tôn Tĩnh giống như thanh đao của y, lướt qua vẻ mặt của bọn họ, y chậm chậm nói:

- Thanh Long Hội gởi ra mười hai tấm thiệp mời, đêm nay chỉ có ba vị lại, còn chín vị kia không lẽ không lại sao ?

Triệu Nhất Dao nói:

- Hay, hỏi thật mau mắn.

Công Tôn Tĩnh nói:

- Ba vị không nề ngàn dặm lại đây, dĩ nhiên không phải để nghe những lời dư thừa.

Triệu Nhất Dao nói:

- Đúng là như vậy.

Miêu Thiên Thiên cười hung dữ nói:

- Chín vị kia, ít nhất cũng có ba vị sẽ không đến đâu.

Triệu Nhất Dao nói:

- Sáu vị.

Miêu Thiên Thiên nói:

- Thanh Trúc bang, Thiết Hoàn môn và người Lý gia lai ở Thái Nguyên ta đã dàn xếp xong rồi.

Triệu Nhất Dao nói:

- Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, Trường Giang thủy lộ, và Quan Gia Quyền ở Thần Châu, ba vị bằng hữu ấy mắc bệnh giữa đường, đầu đau như muốn nứt ra, vì vậy... Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Vì vậy làm sao ?

Triệu Nhất Dao nói:

- Đầu của bọn họ bây giờ đã hết nhức rồi.

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Ai trị khỏi bệnh của họ ?

Triệu Nhất Dao nói:

- Ta đây.

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Trị cách nào ?

Triệu Nhất Dao nói:

- Ta chém đầu của họ.

Y hững hờ nói tiếp:

- Bất cứ đầu của ai, bị chém rớt ra rồi, đều không nhức nữa.

Miêu Thiên Thiên cười lớn nói:

- Phương pháp hay quá, thật đã khoái.

Bạch Mã Trương Tam bổng nói:

- Hai vị tiền bối ở Vạn Trúc sơn trang và Phi Ngự Đường, e cũng không lại được.

Miêu Thiên Thiên nói:

- Sao ?

Bạch Mã Trương Tam nói:

- Bọn họ đều đã ngủ rồi, không những vậy còn ngủ rất ngon.

Miêu Thiên Thiên cười lớn nói:

- Tuyệt diệu, nằm chỗ đó ngủ không những mát mẻ, mà nhất định còn không bị ai lay tỉnh.

Bạch Mã Trương Tam hứng hờ nói:

- Trước giờ ta chiếu cố các vị tiền bối võ lâm rất chu đáo.

Triệu Nhất Dao nói:

- Người nên lại, chắc là đã lại hết rồi, nhưng không biết hàng hóa của Thanh Long Hội để đâu ?

Công Tôn Tĩnh mỉm cười nói:

- Hay, hỏi thật mau mắn.

Triệu Nhất Dao nói:

- Đường chủ đặc biệt mời chúng tôi lại, dĩ nhiên là không phải để nghe những lời dư thừa.

Công Tôn Tĩnh chậm chậm gật gật đầu nói:

- Đúng là như vậy.

Triệu Nhất Dao nói:

- Có phải đường chủ muốn nghe thử giá tiền của chúng tôi trước đã ?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Hiện tại còn chưa gấp lắm.

Triệu Nhất Dao hỏi:

- Còn chờ gì nữa ?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Những hàng hóa đó, chúng tôi có được không phải dễ dàng, đại khái hy vọng có nhiều người trả giá một chút, thì giá tiền mới cao lên được.

Miêu Thiên Thiên trừng mắt hỏi:

- Đường chủ còn phải chờ người nào nữa ?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Đừng quên bản đường chủ có mời thêm chín vị, mà các hạ chỉ dàn xếp có tám vị.

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Còn người còn lại là ai ?

Công Tôn Tĩnh cười cười nói:

- Là một người không đầu đầu, cũng không ngủ say.

Miêu Thiên Thiên cười nhạt nói:

- Nói thật, những hàng hóa đó, Xích Phát bang đã nhất định phải được, bất kể có thêm người nào, cũng vô dụng thôi.

Bạch Mã Trương Tam cười nhạt nói:

- Thanh Long Hội làm ăn trước giờ rất công bằng, chỉ cần Xích Phát bang bỏ giá tiền cao, hàng hóa tự nhiên là của Xích Phát bang.

Miêu Thiên Thiên gần giọng hỏi:

- Người cũng muốn lại tranh với ta sao ?

Bạch Mã Trương Tam nói:

- Nếu không ta lại đây làm gì ?

Miêu Thiên Thiên bỗng đứng bật dậy, trừng mắt nhìn y, vòng vàng trên trái tai không ngớt kêu lên tinh tang thật nhộn nhịp.

Bỗng nghe có tiếng xe chạy ngựa hí, một cỗ xe lớn hoa lệ có sáu con ngựa kéo ngừng lại trước cửa, bốn gã đại hán lực lưỡng vạm vỡ nhảy phăng xuống xe, khom lưng kéo cửa xe ra.

Một hồi thật lâu, mới có một người mặt mày trắng trẻo không có râu, mập mạp phì nộn, thở phò phò bước trong xe ra, còn chưa đi được ba bước, đã mệt muốn thở ồ ồ như trâu.

Sau lưng y còn có một người mặc áo đen vừa cao vừa ốm, như cái bóng theo sát một bên, gương mặt vàng khè, cặp mắt sâu lõm vào, như một con ma bệnh, nhưng bước chân lại rất nhẹ nhàng lanh lẹ. Lưng y đeo một cặp gì đó lấp lánh màu bạc, nhìn kỹ thì ra đó là cặp Cô Hình Kiếm.

Cái thứ binh khí ngoại môn đó, không những khó luyện, mà còn chế tạo rất khó khăn, trong giang hồ những người sử dụng thứ binh khí này không nhiều lắm, sử dụng được thứ binh khí này, mười người đã có chín là cao thủ.

Miêu Thiên Thiên, Triệu Nhất Dao, Bạch Mã Trương Tam, ba cặp mắt sắc bén lập tức nhìn chăm chăm vào cặp Cô Hình Kiếm.

Bạch Mã Trương Tam chau mày, trầm giọng hỏi:

- Người này là ai ?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Châu Đại Thiểu của Vạn Kim Đường ở Tô Châu.

Bạch Mã Trương Tam hỏi:

- Bảo tiêu của y đâu ?

Công Tôn Tĩnh mỉm cười nói:

- Chỉ sợ là một kẻ bảo tiêu.

Bạch Mã Trương Tam trầm ngâm một lúc, bỗng quay lại Triệu Nhất Dao hỏi:

- Không phải y từ hướng của người lại sao ?

Triệu Nhất Dao nói:

- Hình như là vậy.

Bạch Mã Trương Tam hỏi:

- Sao y không bị nhức đầu gì cả vậy ?

Triệu Nhất Dao nói:

- Y có bị nhức đầu, ta cũng trị không nổi.

Bạch Mã Trương Tam hỏi:

- Tại sao ?

Triệu Nhất Dao hững hờ nói:

- Đầu của y lớn quá.

Châu Đại Thiểu đã ngồi xuống ghế, nhưng vẫn còn không ngớt lau mồ hôi, thở hổn hển.

Y đi cộng tất cả cũng chỉ có ba chục bước, mà xem ra như đã leo qua bảy tám trái núi vậy.

Gã mặc áo đen vẫn còn như chiếc bóng đứng phía sau y, không rời một bước, đôi bàn tay xương xẩu như vuốt chim ưng, cũng không lúc nào rời khỏi cặp Cô Hình Kiếm đeo bên hông.

Cặp mắt sâu hũng vào của y toát ra vẻ gì như trên chọc, phảng phất như đang giễu cợt đám người trước mặt, tại sao lại bỏ phí công sức lại đây làm gì.

Cây đèn lồng của khách sạn Phong Vân đang đong đưa trước gió, những cái vòng vàng trên tai Miêu Thiên Thiên còn đang kêu tinh tang không ngớt.

Bạch Mã Trương Tam tựa hồ cảm thấy phát ớn lạnh lên, len lén kéo vạt áo hở ngực vào một chút.

Triệu Nhất Dao thì đang nhìn ly rượu trên bàn ra chiều trầm tư, trong lòng phảng phất đang có vấn đề gì đó trọng đại cần có y đi giải quyết.

Không một ai nói gì, bởi vì mọi người mỗi bên đều có đầy cảm giác thù địch.

Công Tôn Tĩnh hiển nhiên rất khoái bọn họ thù địch với nhau, y thở phào ra một hơi dài, mỉm cười nói:

- Bốn vị trước giờ chưa từng quen biết nhau, nhưng chắc đã từng nghe tiếng nhau, không cần đến tôi phải giới thiệu.

Miêu Thiên Thiên nói:

- Đúng là không cần.

Bạch Mã Trương Tam nói:

- Chúng ta vốn không phải lại đây kết bạn.

Miêu Thiên Thiên nhìn xéo qua y một hồi nói:

- Dù vốn là bạn bè, vì những thứ hàng hóa này, cũng chẳng bạn bè gì cả.

Bạch Mã Trương Tam cười nhạt một tiếng nói:

- Miêu bang chủ trước giờ là người hiểu biết chuyện.

Miêu Thiên Thiên cũng cười nhạt lên hai tiếng nói:

- Bây giờ ai cũng đã tới đầy đủ, hàng đâu ?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Dĩ nhiên là có hàng, chỉ bắt quá... Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Chỉ bắt quá làm sao ?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Thanh Long Hội làm ăn, trước giờ rất có quy củ, không gian lận, giao dịch tiền mặt hẳn hoi.

Miêu Thiên Thiên nói:

- Tốt !

Y vỗ tay một cái, chín gã quái nhân tóc đỏ mặc áo gai bông từ trong bóng tối hiện ra, mỗi người cầm trong tay một cái túi gai, trọng lượng hiển nhiên không nhẹ chút nào.

Bấy giờ, trước cửa đã có tiếng bước chân nặng nề vọng vào, gã đại hán râu ria hai tay nâng một cái rương lớn, đi từng bước một vào, bắp thịt màu đen rắn chắc như thép nổi lên cuộn cuộn, mỗi một bước tiến vào, là mặt đất lập tức hiện ra một dấu chân sâu hoắm.

Công Tôn Tĩnh mỉm cười nói:

- Kim hoàn bát tường, Bạch mã khiêu phong, tại hạ vừa thấy, là đã biết Xích Phát Cửu Kiệt, và Kim Cương Lực Sĩ đều đã đến cả.

Bạch Mã Trương Tam nói:

- Đừng quên còn có Cấp Phong Bát Dao nữa.

Triệu Nhất Dao rút cuộc ngẩng đầu lên cười một tiếng, nói:

- Hà Đông Xích Phát, Hà Tây Bạch Mã, đều là thể lực lớn lao của cải giàu có, Thái Hành khoái đao làm sao dám tranh giành, thứ đồ hàng hóa này, anh em chúng tôi coi như bỏ qua.

Miêu Thiên Thiên ngẩng đầu lên lên cười như điên cuồng nói:

- Tốt, Triệu lão đại mới là người hiểu chuyện.

Tiếng cười của y bỗng ngưng bật lại, ánh mắt như ngọn lửa của y đang nhìn dính vào Châu Đại Thiểu, trầm giọng nói:

- Nhưng không biết thiếu chủ nhân của Vạn Kim Đường có ý kiến gì ?

Châu Đại Thiểu cũng đã hết thở dốc, y đang chăm chú nhìn bàn tay của mình, làm như một chàng trai mới lớn đang ngắm bàn tay của người yêu vậy.

Nhưng y vẫn hồi đáp câu hỏi của Miêu Thiên Thiên, y hỏi ngược lại:

- Ông đang hỏi ý tôi ra sao ?

Miêu Thiên Thiên nói:

- Hừ.

Châu Đại Thiểu nói:

- Tôi không có ý kiến gì cả, trước giờ tôi lười động cân não lắm.

Gương mặt của Miêu Thiên Thiên đã lộ vẻ giận dữ, y hỏi:

- Không có ý kiến ? Có tiền hay không ?

Châu Đại Thiểu nói:

- Có.

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Đem bao nhiêu ?

Châu Đại Thiểu nói:

- Ông muốn xem thử ?

Miêu Thiên Thiên nói:

- Nơi đây trước giờ vẫn giao dịch buôn bán bằng tiền mặt.

Châu Đại Thiểu nói:

- Ông đã thấy rồi mà.

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Ở đâu ?

Châu Đại Thiểu nói:

- Lời tôi nói ra là tiền mặt.

Gương mặt của Miêu Thiên Thiên sa sầm xuống, y hỏi:

- Nếu vậy, người nói bao nhiêu là giá bao nhiêu ?

Châu Đại Thiểu nói:

- Đúng vậy.

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Nếu ta trả mười vạn, người sẽ trả mười vạn một trăm ?

Châu Đại Thiều nói:

- Ông quả thật là người hiểu chuyện.

Ánh mắt của Miêu Thiên Thiên bỗng chuyển qua cây kiếm Cô Hình.

Chín gã tóc đỏ áo gai đã di chuyển thân hình, bao vây lấy Châu Đại Thiều.

Châu Đại Thiều vẫn còn đang nhìn hai bàn tay của mình chăm chú, làm như trên đời này, trừ hai bàn tay đó ra, không còn thứ gì đáng cho y nhìn nữa.

Bỗng nghe tinh lên một tiếng, vòng vàng chạm vào nhau, bàn tay của Miêu Thiên Thiên đã chụp tới thanh Cô Hình Kiếm, y xuất thủ vừa nhanh vừa chính xác.

Y không ngờ tới rằng có đôi bàn tay còn nhanh hơn cả của y, đôi bàn tay mập mạp bảo dưỡng rất kỹ càng.

Bàn tay của y còn chưa đụng tới thanh Cô Hình Kiếm, đôi bàn tay đó bỗng nhiên ngắt vòng vàng trên tay y xuống.

Vòng vàng đụng nhau lại tinh lên một tiếng nữa.

Miêu Thiên Thiên tung người lên lộn ngược lại, thoái lui hai trượng.

Người áo đen vẫn như chiếc bóng sau lưng của Châu Đại Thiều, không một tí cử động.

Châu Đại Thiều vẫn còn nhìn bàn tay mình chăm chú, chỉ bất quá bàn tay y bây giờ lại thêm một cái vòng vàng sờ sờ ra đó.

Bạch Mã Trương Tam cũng biến sắc mặt.

Triệu Nhất Dao nhìn ly rượu trước mặt, bỗng thở nhẹ ra một hơi nói:

- Người đã hiểu ý ta chưa ?

Bạch Mã Trương Tam hỏi:

- Hiểu ý gì ?

Triệu Nhất Dao nói:

- Cho dù y có đau đầu, ta trị cũng không nổi.

Bạch Mã Trương Tam cũng nhin không nổi thở nhẹ một hơi, lẩm bẩm nói:

- Đúng vậy, cái đầu của y lớn quá.

Gương mặt của Công Tôn Tĩnh lại hiện ra một nụ cười, y chậm chậm nói:

- Mọi người đã đem tiền mặt ra đó, hiện tại chúng ta hãy đi xem hàng hóa thôi.

Cặp mắt của Miêu Thiên Thiên đầy những tia máu đỏ, y trừng mắt nhìn Châu Đại Thiều.

Châu Đại Thiều thản nhiên nói:

- Đúng vậy, đi coi hàng hóa trước cái đã, không chừng tôi còn chưa chắc đã chịu mua gì cả.

Y đặt cái vòng vàng trong tay xuống bàn, rút một cái khăn tay trắng như tuyết ra, lau đi lau lại bàn tay, rồi mới chậm chậm đứng dậy nói:

- Mời, xin dẫn đường giùm.

Công Tôn Tĩnh nói:

- Mời, xin mời theo tôi.

Y đi trước tiên, đi tới khách sạn, Châu Đại Thiếu chậm chậm theo sau, phảng phất đang bắt đầu lại thở phì phò.

Người mặc áo đen vẫn theo y không rời một bước, hiện tại Bạch Mã Trương Tam đã hiểu ra tại sao ánh mắt của y lộ vẻ giấu cợt một cách kỳ lạ.

Y chẳng phải giấu cợt gì ai khác, ngoài chính y.

Bởi vì chỉ có mình y biết, người y đang bảo vệ, chẳng cần gì đến y bảo vệ cho mình.

oOo Miêu Thiên Thiên đi sau cùng, trong tay y đang nắm chặt đôi vòng vàng, mu bàn tay y đang nổi gân lên.

Đáng lý ra y không nên lại, nhưng y không lại không được.

Những thứ hàng hóa ấy như có sức hút thật kỳ quái, hút từng bước chân y lại.

Chưa đến lúc khẩn yếu tối hậu, y còn chưa chịu bỏ qua bất kỳ cơ hội gì.

Thềm đá vốn đang đi lên, bây giờ bỗng nhiên lại đi xuống, lộ ra một cái địa đạo âm u.

Cửa vào địa đạo có hai người đứng đó như pho tượng đá, sau đó, cứ mỗi mười mấy bước, lại có hai người như vậy đứng đó, gương mặt âm trầm như bức tường đá vậy.

Trên tường đá khắc một con rồng màu xanh đang nhe răng múa vuốt.

Nghe nói Thanh Long Hội có ba trăm sáu mươi lăm phân đà bí mật, nơi đây chắc chắn là một phân đà trong đó.

Tận đầu địa đạo, còn có một cái cửa sắt rất dày chắn đó.

Công Tôn Tĩnh mò mẫm trong người, lấy ra một xâu chìa khóa, lấy ba chìa trong đó mở ra ba ổ khóa, hai người đứng phòng thủ cửa sắt mới mở cửa ra.

Nhưng cái cửa sắt đó còn chưa phải là cửa cuối cùng.

Công Tôn Tĩnh lộ một nụ cười trên mặt, nói:

- Tôi biết rất nhiều người có thể vào được nơi đây, những người phòng thủ nơi đây không phải là khó khăn gì để đối phó, nhưng bất kỳ ai vào được chỗ này, muốn tiến thêm về phía trước cũng rất khó.

Châu Đại Thiếu nói:

- Tại sao ?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Từ nơi đây trở đi, đến phiến đá ở trước mặt, tổng cộng có ba mươi đạo cơ quan mai phục, tôi có thể bảo đảm, trên đời này người xông qua được ba mươi thứ cơ quan này, không có quá bảy người... Công Tôn Tĩnh cười càng ôn hòa lễ độ:

- Các ông có muốn lại thử không ?

Châu Đại Thiếu nói:

- Sau này không chừng tôi sẽ lại thử xem, nhưng bây giờ thì không được.

Công Tôn Tĩnh hỏi:

- Tại sao ?

Châu Đại Thiếu nói:

- Bởi vì bây giờ tôi sống đang thoải mái lắm.

Từ cửa sắt tới phiến đá thật ra cũng không xa lắm, nhưng nghe Công Tôn Tĩnh nói rồi, con đường đó hình như lập tức dài thêm gấp mười lần.

Cửa đá càng nặng nề hơn.

Công Tôn Tĩnh lấy ba cái chìa khóa khác mở cửa ra.

Trong cái cửa đá dày hai thước đó, là một gian phòng đá mỗi bề chín thước.

Trong phòng u ám lạnh lẽo, phẳng phất như ở chính giữa phần mộ của các bậc đế vương thời xưa.

Cái chỗ đáng lý sẽ để quan tài, bây giờ có để một cái rương sắt lớn khổng lồ.

Mở cái rương sắt ra, dĩ nhiên còn phải cần thêm ba cái chìa khóa. Nhưng ba cái chìa khóa ấy vẫn còn chưa phải là ba chìa cuối cùng, bởi vì trong cái rương lớn ấy, còn có một cái rương nhỏ.

Châu Đại Thiếu lại thở ra, nói:

- Chỉ có bao nhiêu chuyện phòng thủ ấy thôi, chúng ta cũng nên phải bỏ ra thêm chút giá tiền mới phải.

Công Tôn Tĩnh mỉm cười nói:

- Châu Đại Thiếu quả thật là một người hiểu chuyện.

Y nâng cái rương nhỏ lên, mở nắp ra.

Nụ cười ôn hòa dễ thương của y bỗng nhiên không còn thấy trên gương mặt, biểu tình trên đó làm như mới bị người ta bỏ vào trong miệng một trái thị bị thú.

Cái rương nhỏ trống không, ngoại trừ một miếng giấy.

Trên giấy có đề chín chữ:

- Cám ơn người, người thật là người tốt bụng.

oOo Căn phòng đá âm u và lạnh lẽo, Công Tôn Tĩnh đã bắt đầu đổ mồ hôi, từng giọt từng giọt như hạt đậu chảy tong tong xuống gương mặt trắng bệch của y.

Châu Đại Thiếu nhìn y, ánh mắt ôn nhu như nhìn chính đôi bàn tay của mình. Y dụi dụi nói:

- Ông nhất định là biết.

Công Tôn Tĩnh nói:

- Biết... biết chuyện gì ?

Châu Đại Thiếu nói:

- Biết người nào đang cám ơn ông.

Công Tôn Tĩnh nắm chặt tay lại, y bỗng quay người xông ra khỏi phòng.

Châu Đại Thiếu thở ra, lẩm bẩm:

- Xem ra y quả thật là người tốt bụng, chỉ tiếc là người tốt bụng nghe nói sống không được lâu ... oOo - Nếu như trên đời này chỉ có bảy người xông qua được ba mươi đạo cơ quan mai phục này thật, thì đó là người nào trong bảy người ?

- Trong đó ít nhất có một người tuyệt đối không có nghi vấn gì cả, bất kể tính theo kiểu nào, y cũng là một trong bảy người.

- Người này là ai ?

- Bạch Ngọc Kinh !

2. Bạch Ngọc Kinh Trên Trời

Bạch Ngọc Kinh không phải ở trên trời, y ở trên lưng ngựa.

Yên ngựa của y đã cũ kỹ lắm, đôi giày và vỏ kiếm của y cũng đồng dạng cũ kỹ, nhưng y phục của y rất mới mẻ.

Vỏ kiếm của y đang đụng lao xao vào yên ngựa, gió xuân thổi mát rượi trên gương mặt y.

Y cảm thấy rất khoan khoái, rất thoải mái.

Yên ngựa cũ ngồi rất êm, giày cũ mang rất êm, vỏ kiếm cũ sẽ không làm suy suyễn lưỡi kiếm, y phục mới mẻ ít nhiều cũng làm cho tinh thần người ta phấn khởi, sức sống tràn trề.

Nhưng làm cho y thoải mái nhất, không phải là những thứ đó, mà là đôi mắt kia.

Trước mặt là một cỗ xe lớn, có một đôi mắt thật mê hồn, cứ liếc liếc lại chỗ y, y đã thấy qua đôi mắt ấy một lần rồi.

Y nhớ là lần đầu thấy đôi mắt ấy, là trong một khách sạn ở một tiểu trấn nọ.

Y bước vào khách sạn, cô vừa mới bước ra.

Cô đụng vào người y.

Nụ cười của cô đầy vẻ thẹn thù và xin lỗi, má cô hồng như ráng chiều sau cơn mưa. Nhưng y hy vọng mình đụng cô thêm lần nữa, bởi vì thật tình cô là một cô gái đẹp mê hồn, còn y không phải là một người quân tử đạo mạo gì cho lắm.

Lần thứ hai gặp cô, là ở trong một quán ăn, lúc y uống đến ly thứ ba, cô đang bước vào, nhìn thấy y, cô cúi đầu nhoẻn miệng cười.

Nụ cười vẫn còn đầy vẻ thẹn thù và xin lỗi. Lần này y cũng cười. Bởi vì y biết, nếu cô đụng phải người khác, nhất định cô sẽ không cười thêm lần nữa.

Y cũng biết mình không phải là người đàn ông khó thương gì cho lắm, cái điểm đó, y trước giờ rất lấy làm tự tin.

Vì vậy tuy y đi ra trước, y không hề vội vã trên đường.

Hiện tại, cỗ xe ngựa của cô quả nhiên đã theo kịp y, nhưng không biết là hữu ý, hay là vô ý.

Y vốn là một kẻ lãng tử, vốn thích đời nay đây mai đó, trên đường dong ruổi, y từng làm bạn với đủ thứ các hạng người.

Trong đó cũng có những gã râu xồm tóc đỏ ngoài quan ngoại, cũng có những tay thiết kỵ qua lại trong sa mạc, những tay lục lâm hảo hán từng mắt là giết người, cũng có những tay thiếu hiệp giang hồ ý khí khoáng đạt.

Trong cuộc đời trôi nổi, yên ngựa, vỏ kiếm của y cũng thành cũ kỹ đi, râu tóc cũng từ từ khô cứng đi.

Nhưng sinh hoạt của y, vẫn mãi mãi mới mẻ và sinh động.

Trước giờ y không bao giờ dự liệu trước được trong con đường phiêu bạt đó, sẽ có chuyện gì phát sinh ra, sẽ gặp những hạng người nào.

Gió càng lạnh.

Mưa xuân triền miên, bỗng rơi ồ ạt xuống, rơi ướt đẫm tấm áo mùa xuân của y.

Cỗ xe đằng trước đang ngừng lại.

Y đi tới đó, bèn thấy vòm cửa cuốn lên, cặp mắt mê hồn kia đang nhìn y chăm chú.

Cặp mắt mê hồn, nụ cười e thẹn, gương mặt trái xoan không trang điểm phấn son, chiếc áo diêm lệ tím sẫm như ráng chiều.

Cô chỉ xuống chân mình, rồi lại chỉ vào tấm áo đã bị ướt đẫm của y.

Bàn tay của cô như ngó sen.

Y chỉ vào người mình, rồi lại chỉ vào thùng xe.

Cô gật gật đầu, nhoẻn miệng cười, cửa xe đã mở ra.

Trong xe thoả mái và khô ráo, tấm thảm lót trên xe mềm mại trơn láng như da thịt của cô.

Y xuống ngựa, bước vào xe.

Mưa rơi triền miên dày đặc, không những vậy, còn rơi thật đúng lúc.

Mùa xuân, ông trời cứ thích an bày những chuyện kỳ diệu, cho những người kỳ diệu ngẫu nhiên gặp nhau.

Đã không gượng ép chút nào, cũng không cần phải nói năng chi, y phảng phất như trời sinh là sẽ nên gặp người này, phảng phất trời sinh là ngồi trong xe đó.

Đường xá tịch tịch, người tịch tịch, có ai nói rằng bọn họ không nên gặp nhau không. Y đang tính lấy ống tay áo lau nước mưa trên mặt, cô đã đưa cho y một tấm khăn mềm mại màu hồng. Y nhìn cô chăm chú, còn cô đang cúi đầu vờ vờ tà áo.

- Anh đừng ngại.

- Tôi họ Bạch, tên là Bạch Ngọc Kinh.

Cô cười thật tươi nói:

- Thiên Thượng Bạch Ngọc Kinh, Ngũ lâu thập nhị thành, Tiên nhân phủ ngũ đỉnh, kết phát thụ trường sinh.

Y cũng bật cười nói:

- Cô cũng thích Lý Bạch lắm sao ?

Cô lấy ngón tay cuộn chéo áo, miệng ngâm lên:

Ngã tịch đông hải thượng Lao Sơn xan tử hà Thân kiến an kỳ công Thực tảo đại như qua Trùng niên yết Hán Chúa Bất yêm hoàng quy gia Châu nhan tà xuân hôn Bạch phát kiến sinh nha Sở kỳ tửu kim dịch Phi bộ đăng vân xa Nguyên tùy phu tử thiên vân thượng Nhân dữ tiên nhân tảo lạc hoa Ngâm đến câu Lao Sơn, giọng của cô tựa hồ ngừng một chút.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Lao cô nương ?

Đầu cô cúi xuống càng thấp, cô nói nhỏ:

- Viên Tử Hà... Bỗng nhiên tiếng vó ngựa nổi lên, ba con ngựa chạy như bay qua bên cổ xe, ba cặp mắt bén ngót đồng thời nhìn lom lom vào trong xe một cái.

Ngựa chạy như bay qua, người cuối cùng bỗng từ trên yên ngựa búng ngược người lên hai trượng, hạ xuống yên ngựa của Bạch Ngọc Kinh, mũi chân điểm xuống, đã câu thanh kiếm đang trên yên ngựa lên.

Ba con ngựa đang chạy qua rồi bỗng quay đầu trở lại.

Người này lại tung người lên, nhẹ nhàng đáp xuống lại con ngựa của mình.

Ba con ngựa lại tiếp tục chạy, trong chớp mắt đã biến vào trong màn mưa mù mịt, không còn thấy bóng dáng đâu.

Cặp mắt mỹ lệ của Viên Tử Hà lại càng mở lớn lên, cô thất thanh nói:

- Bọn họ trộm mất thanh kiếm của anh rồi.

Bạch Ngọc Kinh cười cười.

Viên Tử Hà cắn môi, nói:

- Nghe nói, có những người trong giang hồ xem thanh kiếm của mình còn hơn cả tính mạng.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tôi không phải thuộc hạng người đó.

Viên Tử Hà thở nhẹ ra một tiếng, hình như có vẻ thất vọng.

Có mấy cô thiếu nữ nào không đi tôn sùng các bậc anh hùng ?

Nếu mình vì một thanh kiếm mà đi liều mạng với người khác, các cô có thể cho mình là đồ ngu xuẩn, không chừng sẽ vì mình mà rơi lệ.

Nhưng nếu mình nhìn người khác vác thanh kiếm của mình đi mà không nói gì, các cô nhất định sẽ rất thất vọng.

Bạch Ngọc Kinh nhìn nhìn cô, y bỗng cười một tiếng nói:

- Chuyện trong giang hồ, cô biết nhiều lắm sao ?

Viên Tử Hà nói:

- Không nhiều, nhưng tôi rất thích nghe, tôi cũng thích nhìn nữa.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Vì vậy cô mới trốn một mình ra đây ?

Viên Tử Hà gật gật đầu, cô lại đi vôn vê tà áo của mình.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Chuyện mình thấy được, nhất định sẽ không đẹp như chuyện mình nghe.

Viên Tử Hà còn muốn hỏi thêm, nhưng cô lại nhịn không nói.

Chính ngay lúc đó, bỗng lại có tiếng vó ngựa vang lên dồn dập, ba con người vừa chạy như bay qua lúc này lại quay trở về.

Kỵ sĩ đi đầu bỗng quay ngược lá cờ lại, thò tay ra, trả thanh kiếm lúc này trở về lại yên ngựa.

Còn hai người kia đồng thời ôm quyền thi lễ trên yên ngựa, sau đó lại chạy biến mất trong màn mưa.

Viên Tử Hà mở to cặp mắt, cô cảm thấy vừa kinh ngạc vừa kỳ quái, lại vừa phấn khởi hỏi:

- Bọn họ lại trả thanh kiếm về lại cho anh rồi kìa !

Bạch Ngọc Kinh cười cười.

Viên Tử Hà chớp mắt, cô hỏi:

- Anh đã biết bọn họ sẽ đem trả lại thanh kiếm cho anh trước rồi phải không ?

Bạch Ngọc Kinh lại cười cười.

Viên Tử Hà nhìn y, ánh mắt cô sáng rực lên, cô nói:

- Hình như bọn họ có vẻ sợ anh lắm.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Sợ tôi ?

Viên Tử Hà nói:

- Anh... thanh kiếm này nhất định đã từng giết nhiều người lắm !

Cô tựa hồ phấn khởi đến mức giọng nói muốn run rẩy lên.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Cô xem đáng tôi có phải là kẻ đã từng giết người không ?

Viên Tử Hà nói:

- Không giống.

Cô đành phải thừa nhận.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Chính tôi, tôi cũng thấy không giống.

Viên Tử Hà hỏi:

- Nhưng, tại sao bọn họ lại sợ anh ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Không chừng bọn họ sợ là cô, chứ không phải tôi.

Viên Tử Hà bật cười, cô hỏi:

- Sợ tôi ? Tại sao phải sợ tôi ?

Bạch Ngọc Kinh thở dài nói:

- Nhất tiểu khuynh nhân thành, tái tiểu khuynh nhân quốc, kiếm có bén nhọn đến đâu, e rằng không bằng được nụ cười của mỹ nhân.

Viên Tử Hà cười càng ngọt ngào, cô chớp mắt nói:

- Anh... anh có sợ tôi không ?

Ánh mắt cô phảng phất chứa một lực lượng không thể kháng cự được, phảng phất đang khiêu chiến với y.

Bạch Ngọc Kinh thở ra nói:

- Tôi muốn không sợ cũng không được.

Viên Tử Hà cắn môi, hỏi:

- Anh sợ tôi, có phải là sẽ nghe theo lời tôi không ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Dĩ nhiên.

Viên Tử Hà nhoẻn miệng cười nói:

- Tốt, vậy thì tôi muốn anh uống vài ly rượu với tôi trước đã.

Bạch Ngọc Kinh giật mình hỏi:

- Cô cũng uống rượu sao ?

Viên Tử Hà nói:

- Anh xem tôi có giống một người uống được rượu không ?

Bạch Ngọc Kinh lại thở ra, nói:

- Giống.

Y đành phải thừa nhận.

Bởi vì y biết, giết người và uống rượu, những chuyện đó, nhìn dáng điệu nhất định chẳng ai có thể nhìn ra.

oOo Bạch Ngọc Kinh đã từng say, thường thường say, nhưng trước giờ y chưa bao giờ say đến như vậy.

Lúc y còn rất nhỏ, y đã từng có một bài học.

Trong giang hồ có ba hạng người khó chọc vào nhất ... Ăn mày, hòa thượng và đàn bà.

Nếu ta muốn ngày tháng trôi qua thái bình một chút, tốt nhất là không được lại đụng vào bọn họ, bất kể là muốn đánh nhau, hoặc là uống rượu, cũng tốt nhất là đừng đụng vào.

Vì bây giờ y mới bị đầu nhức như bị vỡ tung ra.

Y chỉ nhớ được lần cuối cùng thua luôn ba bận, uống liên tiếp ba chén rượu lớn, uống rất nhanh, rất oai phong.

Sau đó đầu não của y hình như bỗng biến thành trống không, nếu không có cái gì lạnh lạnh như băng đá bỗng đặt vào mặt y, không chừng đến bây giờ y vẫn còn chưa tỉnh dậy.

Cái gì lạnh băng đó, chính là bàn tay của Tiểu Phương.

Không ai có bàn tay gì lạnh như vậy, chỉ bất quá Tiểu Phương không còn tay phải.

Bàn tay phải của y là cái lưỡi câu bằng sắt.

Tiểu Phương tên là Phương Long Hương, thật ra y không còn nhỏ nữa. Nhưng nghe đến cái tên đó, nếu cho rằng y là một người đàn bà, là quá lắm lẫn, trên đời này không chừng ít có ai còn đàn ông hơn y. Đuôi mắt của y tuy đã có nếp nhăn, nhưng ánh mắt của y vẫn còn rất sáng, ít gì cũng thấy được một vài chuyện người khác không thấy được.

Hiện tại, y đang nhìn Bạch Ngọc Kinh.

Nghĩ bụng cũng đã thấy già, y lập tức lấy hai tay ôm lấy đầu, nói:

- Trời ơi, người đấy sao ! Sao người lại ở đây ?

Phương Long Hương nói:

- Bởi vì tổ tiên của người tích đức, vì vậy ta mới ở đây.

Y lấy lưỡi câu nhẹ nhẹ cọ xát cần cổ của Bạch Ngọc Kinh, hững hờ nói:

- Nếu là Song Câu Hàn Xương lại đây, cái đầu của người e đã dọn nhà rồi.

Bạch Ngọc Kinh thở ra một hơi lẩm bầm:

- Không phải là rớt xuống khỏe khoắn sao ?

Phương Long Hương cũng thở ra nói:

- Cái tật của người là cứ ham khỏe khoắn.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Sao người biết ta ở đây ?

Phương Long Hương hỏi lại:

- Người có biết làm sao người lại ở đây không ?

Nơi đây là một căn phòng rất sạch sẽ, ngoài cửa sổ có bóng mát của một cây bạch thụ thật lớn phủ kín.

Bạch Ngọc Kinh nhìn bốn phía, cười khổ nói:

- Không lẽ người đem ta lại đây sao ?

Phương Long Hương nói:

- Người nghĩ là ai khác ?

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Cái vị Viên cô nương đâu rồi ?

Phương Long Hương nói:

- Cũng say với người, túy lúy như nhau.

Bạch Ngọc Kinh cười phì nói:

- Ta đã biết mà, cô ta nhất định uống đâu bằng ta.

Phương Long Hương nói:

- Cô ta uống không bằng người ? Thế thì tại sao người say trước ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Ta uống nhiều hơn cô ta.

Phương Long Hương nói:

- Sao ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Lúc uống rượu thi, dĩ nhiên là ta không thể nào thật tình thi đua quá, lúc thi đánh đáo cũng không thật lắm, người xem như vậy làm sao mà ta không uống nhiều hơn.

Phương Long Hương nói:

- Nếu người đánh lộn với cô ta, dĩ nhiên cũng không thể nào đánh thiệt được.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Đương nhiên.

Phương Long Hương nói:

- Giang hồ nói chuyện quả nhiên không hề sai lầm.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Nói chuyện gì ?

Phương Long Hương nói:

- Vì đàn ông đa số đều có cái tật đó của người, vì vậy người kinh nghiệm giang hồ đều biết rằng, đánh nhau, uống rượu, đều nhất định không thể đụng phải đàn bà.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Người là tay giang hồ lão luyện ?

Phương Long Hương nói:

- Nhưng ta còn không ngờ được rằng, khí phái của người đạo này lại lớn quá như vậy.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Khí phái gì ?

Phương Long Hương nói:

- Người nằm ngủ trong này, bên ngoài ít nhất có tới mười người đứng quanh dàn hàng.

Bạch Ngọc Kinh ngấn mặt ra, nói:

- Mười người nào ?

Phương Long Hương nói:

- Dĩ nhiên là mười người rất có lai lịch.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Rốt cuộc là ai vậy ?

Phương Long Hương nói:

- Chỉ cần người còn đủ sức đứng dậy, người có thể thấy họ đẩy thôi.

Nơi đây là gian phòng cuối cùng trên căn gác, phía dưới song phía sau là con hẻm rất hẹp.

Một người gù lưng đầu đội một cái mũ rỉ cũ rách nát, trên người mặc một cái áo bông cũng rách nát, đang ngồi lim dim ngủ gật dưới ánh mặt trời.

Phương Long Hương lấy móc câu kéo rèm cửa lên, nói:

- Người có nhận ra cái gã gù lưng ấy là ai không ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Ta chỉ thấy ra được y là một gã gù lưng.

Phương Long Hương nói:

- Nhưng nếu người lột cái mũ rỉ rách nát ấy xuống, người sẽ biết được y là ai.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Tại sao ?

Phương Long Hương nói:

- Bởi vì tóc của y màu sắc không giống của người khác.

Bạch Ngọc Kinh chau mày hỏi:

- Xích Phát ở Hà Đông ?

Phương Long Hương gật gật đầu nói:

- Xem bộ điệu của y, nếu không phải là lão nhị trong Xích Phát cửu quái thì cũng là lão thất.

Bạch Ngọc Kinh không hỏi thêm, trước giờ y vốn rất tín nhiệm cặp mắt của Tiểu Phương.

Phương Long Hương nói:

- Người nhìn lại cái gã dưới tàng cây đầu hẻm.

Đầu hẻm cũng có một cây cổ thụ lớn, dưới cây có một gã bán mì, đang đổ một bình nước sôi ùng ục vào trong tô mì.

Bình nước rất lớn, rất nặng, y dùng một bàn tay cầm cái thùng, mà hình như không có gì là phí sức.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Cổ tay gã này mạnh dữ.

Phương Long Hương nói:

- Dĩ nhiên, nếu không làm sao y sử được cây đại đao nặng hai mươi bảy cân.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Nặng hai mươi bảy cân ? Phải từ Thái Hành sơn lại đây không ?

Phương Long Hương nói:

- Lần này người nói cũng đúng đó, cây đao của y giấu trong xe mì.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Còn gã đang ăn mì ?

Một người đang ôm tô mì vừa nấu xong, ngồi xổm dưới gốc cây, chậm chậm hút, ánh mắt thì đang nhìn về hướng lầu bên này.

Phương Long Hương nói:

- Trong xe thì có hai cây đao.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Hai người này đều là huynh đệ của Triệu Nhất Dao ?

Phương Long Hương nói:

- Y chính là Triệu Nhất Dao.

Y vỗ vỗ vào vai của Bạch Ngọc Kinh nói:

- Người kêu được Triệu Nhất Dao đứng ở ngoài canh cho người ngủ một đêm, khí phách có phải là không còn nhỏ lắm không.

Bạch Ngọc Kinh cười cười, nói:

- Khí phách của ta trước giờ có nhỏ đâu.

Một gã bộ khoái đầu đội mũ hồng anh, mặc chiếc áo chên màu xanh, đang từ đầu con hẻm bên này bước lại, đến gốc cây đứng lại mua một tô mì ăn.

Bạch Ngọc Kinh cười nói:

- Xem ra Triệu Nhất Dao nên đổi nghề bán mì mới đúng, y làm ăn thật là phát đạt, không những vậy không phải bị tí gì nguy hiểm.

Phương Long Hương nói:

- Không có gì nguy hiểm !

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Có sao ?

Phương Long Hương nói:

- Gã đội mũ hồng anh, không chừng có thể cho y một đao lúc nào không hay.

Bạch Ngọc Kinh cười nói:

- Quan sai giết người trong hẻm từ lúc nào vậy ?

Phương Long Hương nói:

- Y đội mũ hồng anh, nhưng y cười con ngựa trắng lại.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Bạch Mã Trương Tam ?

Phương Long Hương nói:

- Người không ngờ ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Bạch Mã Trương Tam trước giờ vẫn qua lại một mình, bây giờ sao lại đi chung bọn với những người kia ?

Phương Long Hương nói:

- Ta cũng đang tính hỏi người.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Có thể là xảo hợp thôi không ?

Phương Long Hương nói:

- Thiên hạ làm gì có chuyện xảo hợp như vậy ?

Bạch Ngọc Kinh rót ra một ly trà nguội, uống một hơi cạn ly, mới hỏi tiếp:

- Trừ bốn người bọn họ ra, nơi đây còn ai lại nữa không ?

Phương Long Hương nói:

- Người có muốn đi ra nhìn nhìn một lát không ?

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Máy người đó dễ nhìn lắm sao ?

Phương Long Hương nói:

- Đúng vậy, người này càng dễ nhìn hơn người kia, càng lộng lẫy hơn người kia.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Sao người biết những người này lại đây ?

Phương Long Hương cười cười nói:

- Người đừng quên nơi đây là địa bàn của ai.

Bạch Ngọc Kinh cũng cười cười:

- Ta mà quên, tại sao lại uống say mềm bí tỉ ở nơi đây ?

Phương Long Hương trừng mắt nói:

- Thì ra người đã tính toán đầu vào đó, để ta lại làm bảo tiêu cho người.

Bạch Ngọc Kinh cười nói:

- Bảo tiêu là người, tính tiền cũng là người, ta đã đến đây rồi, chuyện gì cũng đều để người toàn quyền lo liệu.

Phương Long Hương hỏi:

- Người thì lo chuyện gì ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Ta chỉ lo ăn lo uống cho nhiều, ăn chừng nào người la cứu mạng mới thôi.

Phương Long Hương thở ra, y cười khổ nói:

- Xem ra, gã này ít khi đi lầm chỗ thì phải.

Phía trước dưới song cửa cái lầu, là một cái sân, không lớn cũng không nhỏ.

Trong sân dưới gốc cây tử đằng la, có nuôi một chậu cá vàng. Một gã mập phệ còn trẻ tuổi, đang chấp hai tay sau lưng ngắm cá, một người mặc áo đen vừa ốm vừa cao, đứng sát sau lưng y như cái bóng.

Một bà già đầu tóc bạc phơ, dắt một đứa cháu trai mười ba mười bốn tuổi, lẹm khộm đi qua sân.

Ba gã đại hán kinh trang y phục, đứng một hàng bên dãy hiên phía tây, ánh mắt loang loáng nhìn chăm chú vào cửa lớn, hình như đang đợi người nào từ ngoài cửa bước vào.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Ta thấy ba người này hôm qua.

Phương Long Hương hỏi:

- Ở đây ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Trên đường.

Phương Long Hương hỏi:

- Bọn họ tìm lại người ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Chỉ bắt quá mượn thanh kiếm của ta nhìn thử.

Phương Long Hương nói:

- Sau đó rồi sao ?

Bạch Ngọc Kinh hững hờ nói:

- Sau đó thì trả lại, dù lão đại Thanh Long có mượn thanh kiếm của ta, cũng sẽ phải trả lại thôi.

Phương Long Hương chau mày nói:

- Người biết bọn họ là người của Thanh Long Hội ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Nếu không phải trong Thanh Long Hội, người khác e không có cái gan lớn như vậy.

Phương Long Hương dùng đuôi mắt liếc y, lắc đầu thở ra:

- Người nghĩ người là hạng người gì ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Là Bạch Ngọc Kinh.

Phương Long Hương chớp chớp mắt hỏi:

- Bạch Ngọc Kinh lại là hạng người gì ?

Bạch Ngọc Kinh cười nói:

- Là hạng người chết không nổi.

Bỗng nghe tinh lên một tiếng, chậu cá không biết bị vật gì đánh vỡ ra, nước trong chậu đổ ra tung tóe, xem ra gã mập mình mẩy sẽ đầy những nước.

Nào ngờ thân hình nặng cả trăm cân của y bỗng nhẹ nhàng bay lên, y dùng một ngón tay móc vào trong giàn hoa, cả người treo lên phía trên nhẹ nhàng như người giấy.

Người mặc áo đen thì cả người đã ướt sũng đầy nước.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Không ngờ gã mập trẻ tuổi kia khinh công thật không tệ tí nào.

Phương Long Hương nói:

- Người không nhìn ra y là ai sao ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Xem thân pháp của y, có vẻ giống Nga My, nhưng gần ba mươi năm nay môn hạ Nga My chỉ còn có ni cô, không những vậy quanh năm chỉ ăn chay, sao bỗng nhiên lại lọt ra một gã mập như thế này ?

Phương Long Hương nói:

- Không lẽ người quên mất chương môn của Nga My, trước khi xuất gia là người nhà của ai ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Nhà họ Châu ở Tô Châu ?

Phương Long Hương nói:

- Đúng rồi, gã mập này là đại thiếu gia nhà họ Châu, cũng là cháu một của Tổ Nhân đại sư.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Gã bảo tiêu của y thì sao ?

Phương Long Hương nói:

- Không biết, xem vũ công của y, tối đa chỉ bất quá là hạng tam lưu trong giang hồ.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Y có vũ công hạng nhất lưu, tại sao lại đi mời đệ tam nhân làm bảo tiêu ?

Phương Long Hương nói:

- Bởi vì y cao hứng.

Cá vàng trong chậu theo nước rút xuống mặt đất, dây dựa không ngớt. Người mặc áo đen vẫn còn đứng đó bất động, cặp mắt nằm trong hốc mắt sâu hoắm, đờm bầy phần ưu lự, ba phần bi thống.

Phương Long Hương bỗng thở ra một hơi thật dài nói:

- Người này thật là một kẻ đáng thương.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Người đồng tình với y ?

Phương Long Hương nói:

- Nếu một người không bị bức đến không còn cách nào hơn, còn ai chịu đi làm chuyện như vậy ? Huống gì, xem binh khí y sử dụng, trong giang hồ cũng phải là có chút danh tiếng gì rồi, nhưng bây giờ... Y bỗng thay đổi đề tài, hỏi:

- Người có thấy ai đập bể chậu cá không ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tư Mã Quang ?

Phương Long Hương trừng mắt nhìn y một cái, lạnh lùng nói:

- Buồn cười, thật là buồn cười muốn chết luôn.

Bạch Ngọc Kinh bật cười, nói:

- Nếu người đập bể chậu nước không phải là Tư Mã Quang, thì chắc là người đang núp trong căn nhà thứ ba bên phía đông.

Châu Đại Thiếu đã từ giàn hoa hạ xuống, đang nhìn qua căn nhà đó cười nhạt.

Bà già đầu tóc bạc phơ, thì ôm chậu nước rửa mặt bước ra, hình như muốn bỏ mấy con cá vàng trên mặt đất vào chậu, nhưng không cẩn thận, bước chân bị hụt, chậu nước lại đổ đầy cả mặt đất.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Bà già này lại là ai vậy ?

Phương Long Hương nói:

- Là một bà già.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Bà già tại sao lại đến đây ?

Phương Long Hương nói:

- Nơi đây vốn là khách sạn, ai cũng có thể đến đây.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Chắc bà ta không vì ta mà đến đâu phải không ?

Phương Long Hương nói:

- Người còn chưa đủ già.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Thanh Long, Khoái đao, Xích Phát, Bạch Mã, những người đó không lẽ vì ta mà lại đây sao ?

Phương Long Hương hỏi lại:

- Người nghĩ sao ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Ta nghĩ không ra.

Phương Long Hương hỏi:

- Người không đắc tội gì với bọn họ ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Không.

Phương Long Hương hỏi:

- Cũng không tranh giành của cải gì với họ ?

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Không lẽ ta là cường đạo gì sao ?

Phương Long Hương nói:

- Dù là không phải, cũng không sai bao nhiêu.

Bạch Ngọc Kinh bỗng cười lên một tiếng, y hững hờ nói:

- Nếu bọn họ vì ta mà đến thật, tại sao còn chưa lại tìm ta ?

Phương Long Hương nói:

- Đấy không chừng là vì bọn họ sợ người, không chừng bọn họ còn đang chờ ai !

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Chờ ai ?

Phương Long Hương nói:

- Thanh Long Hội có ba trăm sáu mươi lăm phân đà, bất kỳ đường chủ của phân đà nào, cũng đều không phải hạng dễ đối phó.

Bạch Ngọc Kinh lại phì cười, y hững hờ nói:

- Hình như ta cũng không phải hạng dễ đối phó lắm.

Phương Long Hương nói:

- Nhưng còn cô ta thì sao ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Cô ta ?

Phương Long Hương nói:

- Cái vị nữ túy hiệp của người đấy.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Cô ta làm sao ?

Phương Long Hương nói:

- Cô ta đã đến đây với người, không lẽ người không lo cho cô ta sao ? Người ta đã biết cô ta đi với người, không lẽ sẽ bỏ qua cho cô ta dễ dàng lắm sao ?

Bạch Ngọc Kinh chau mày một cái, không nói gì nữa.

Phương Long Hương thở dài:

- Người rõ ràng đang ở trên trời, tại sao lại bỏ những ngày tháng sung sướng, xuống nơi đây chịu tội làm gì ?

Bạch Ngọc Kinh cười nhạt nói:

- Ta còn chưa ném gì cả mà.

Phương Long Hương cười nói:

- Dù cho bây giờ còn chưa có gì, chỉ sợ sắp sửa rồi.

Y vừa nói xong câu, bỗng nghe phòng bên cạnh có người đang gõ mạnh vào tường mấy cái.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Cô ta đang ở phòng bên cạnh ?

Phương Long Hương gật gật đầu, vỗ vỗ vai y nói:

- Hiện tại chỉ e người sắp chịu tội rồi đó.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Chịu tội gì ?

Phương Long Hương nói:

- Có lúc chịu tội chính là hưởng phúc, hưởng phúc chính là chịu tội, rốt cuộc là hưởng phúc hay chịu tội, e rằng chỉ có chính người mới biết thôi.

Viên Tử Hà tóc xỏa tung cả một gối, gương mặt cô trắng bệch như vừa bệnh nặng mới dậy.

Cửa phòng để hở, không biết có phải cô vừa mới mở khóa cửa, hay chẳng hề đóng bao giờ.

Bàn tay cô còn đang cầm chiếc hài, trên tường còn để lại dấu chiếc hài.

Bạch Ngọc Kinh rón rén bước lại, đứng nhìn cô.

Y bỗng phát hiện ra đàn bà say rượu, sáng sớm hôm sau, trông lại có một thứ mỹ lực không sao tả được.

Trái tim của y đang đập mạnh lên.

Một gã đàn ông say rượu, sáng sớm hôm sau, nếu thấy đàn bà, trái tim đặc biệt dễ bị đập mạnh lên.

Viên Tử Hà cũng đang nhìn y, cô cắn nhẹ môi hỏi:

- Người ta đã đau đầu muốn bể cả ra đây, anh lại còn cười nữa ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tôi có cười đâu.

Viên Tử Hà nói:

- Ngoài mặt anh không cười, nhưng trong bụng anh thì cười.

Bạch Ngọc Kinh bật cười nói:

- Cô thấy được trong bụng tôi sao ?

Viên Tử Hà nói:

- Ừ.

Giọng của cô phảng phất như từ trong mũi ra.

Giọng nói của đàn bà phát ra từ trong mũi, thường thường mê hồn hơn phát ra từ trong miệng nhiều lắm.

Bạch Ngọc Kinh nhin không nổi hỏi:

- Cô thấy được tôi đang nghĩ gì trong bụng sao ?

Viên Tử Hà nói:

- Ừm.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Cô nói đi.

Viên Tử Hà nói:

- Tôi nói không được.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Tại sao ?

Viên Tử Hà nói:

- Bởi vì... bởi vì... Cô bỗng đổ mặt lên, kéo cái gối che mặt lại, rồi mới cười khúc khích nói:

- Bởi vì trong bụng anh đang nghĩ chuyện xấu.

Một người đàn ông uống rượu say, sáng dậy, đại khái sẽ biến thành yếu đuối đi một chút, đại khái không chịu nổi dụ hoặc dễ dàng.

Còn đàn bà uống rượu say thì sao ?

Bạch Ngọc Kinh cơ hồ nhin không nổi muốn bước lại.

Cặp mắt của Viên Tử Hà, đang nhìn trộm từ cái gối ra, hình như cũng đang hy vọng y bước lại.

Y không phải là kẻ quân tử, nhưng nghĩ đến những người đang “đứng gác” cho y bên ngoài, trái tim của y lại chùn xuống.

Gương mặt của Viên Tử Hà hồng như ráng chiều, cô cắn môi nói:

- Tôi thấy tối qua anh ráng đổ rượu cho tôi say, là biết ngay anh không phải người tốt.

Bạch Ngọc Kinh thở ra, y cười khổ nói:

- Tôi muốn đổ rượu cho cô say ?

Viên Tử Hà hỏi:

- Không phải vậy sao ? Thế tại sao anh lấy chén lớn ra uống rượu với tôi ? Anh thấy đàn bà uống rượu bằng chén lớn như vậy bao giờ ?

Bạch Ngọc Kinh nói không ra lời.

Đàn bà mà cãi lý với mình rồi, dù mình có chuyện để nói, cũng im cái miệng đi là tốt nhất.

Cái đạo lý đó y cũng biết rõ.

Chỉ tiếc là Viên Tử Hà còn chưa buông tha y, cô nhìn y chăm chú nói:

- Hiện tại đầu tôi nhức như búa bổ, anh bồi thường cho tôi sao đây ?

Bạch Ngọc Kinh cười khổ nói:

- Cô nói đi.

Viên Tử Hà nói:

- Anh... anh cũng phải ít ra trị cái bệnh nhức đầu của tôi trước đã.

Bỗng có tiếng người nói:

- Chuyện đó dễ quá, người cứ một đao cắt cái đầu cô ta ra là xong.

Giọng nói từ hành lang ngoài cửa vọng vào.

Câu nói đó còn chưa thốt ra xong, Bạch Ngọc Kinh đã xông ra khỏi cửa. Hành lang trên lầu rất hẹp, lá cây bạch quả thụ đang xao động trong gió.

Không có ai, ngay cả cái bóng cũng không có, Phương Long Hương lúc này đã chuồn đi hồi nào rồi.

Y không thích đứng giữa những người khác làm Mộng Bốc Cấn.

Ai nói vậy nhỉ ?

Trong sân đã trở lại yên tĩnh.

Mấy con cá vàng trên mặt đất không biết đã được ai thu dọn, Châu Đại Thiểu và gã bảo tiêu của y ắt đã trở vào trong nhà.

Chỉ còn lại ba gã đại hán trong Thanh Long Hội, đang còn đứng đó nhìn trừng trừng vào cửa lớn, không biết là còn đang đợi ai.

Bạch Ngọc Kinh chỉ còn nước trở lại.

Viên Tử Hà đã ngồi dậy, gương mặt cô trắng bệch ra, cô hỏi:

- Người ở ngoài là ai vậy ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Chẳng có ai.

Viên Tử Hà mở lớn mắt hỏi:

- Không có người ? Vậy thì ai vừa nói tức thì ?

Bạch Ngọc Kinh cười khổ, y chỉ còn nước cười khổ.

Ánh mắt của Viên Tử Hà lộ đầy vẻ sợ hãi, cô hỏi:

- Y... y kêu anh cắt đầu tôi đi, anh có làm không ?

Bạch Ngọc Kinh thở ra, y chỉ còn nước thở ra.

Viên Tử Hà bỗng nhảy từ trên giường xuống, xà vào lòng y, run giọng nói:

- Em sợ lắm, nơi đây hình như kỳ quái sao sao đó, anh đừng bỏ em một mình ở đây.

Hai cánh tay cô đang níu chặt lấy cổ y, ống tay đã tuột xuống, cánh tay cô trơn láng như ngọc.

Người cô chỉ mặc một tấm áo mỏng dính, ngực cô ăm ắp mà chắc nịch. Bạch Ngọc Kinh không phải người gỗ, cũng chẳng phải thánh nhân.

Viên Tử Hà nói:

- Em muốn anh ở đây bầu bạn với em, anh... anh không đóng cửa lại đi ?

Cặp môi mềm mại thơm tho của cô đang kề bên tai y.

Chính ngay lúc đó, trong sân bỗng có tiếng khóc vang lên, khóc nghe thật thương tâm.

Ai đang khóc vậy ? Khóc thật muốn chết đi được.

Bàn tay của Viên Tử Hà đã buông ra, bất kỳ ai nghe tiếng khóc như vậy, trong lòng cũng không thể nào yên được.

Cô đứng chân trần trên mặt đất, ánh mắt lại đầy vẻ sợ hãi, xem ra như một đứa bé bỗng phát hiện mình bị lạc đường.

Tiếng khóc hình như từ một đứa bé phát xuất ra.

Bạch Ngọc Kinh bước lại song cửa, y bèn thấy một cổ quan tài, bà già đầu tóc bạc phơ và đứa bé mười ba mười bốn tuổi, đang phục người trên cổ quan tài, khóc muốn khan cả giọng, kiệt cả sức ra.

Quan tài cũng không biết là ai đem lại, đang để chỗ bồn cá vàng lúc này.

Nơi đây người sống đã lại nhiều quá rồi, không ngờ lại còn có người chết lại nữa.

Bạch Ngọc Kinh thở ra, lẩm bẩm:

- Ít nhất, người chết này không phải vì mình mà đến ... oOo Viên Tử Hà khóa cửa lại, kéo một chiếc ghế lại, rồi ngồi bên cửa sổ, trong sân, có hai gã hòa thượng vừa được mời lại, đang ngồi tụng kinh.

Từ trên cái lầu nhỏ nhìn xuống, đầu trục của hòa thượng trông thật buồn cười, nhưng tiếng tụng kinh của bọn họ nghe thật trang nghiêm và bi thống, thêm vào đó tiếng gõ mõ đơn điệu, tiếng khóc của bà già và đứa bé, làm cho người ta nghe rồi cảm thấy có cái gì bi thảm và hư không, không sao nói được.

Viên Tử Hà thở ra, ngẩng đầu lên nhìn sắc trời.

Cô cũng không biết mình dậy lúc nào, nhưng hiện tại hình như đã gần hoàng hôn.

Trời u ám, hình như muốn mưa.

Ba gã đại hán trong Thanh Long Hội, cũng đều kéo chiếc ghế ra ngồi ở hiên nhà, nhìn, chờ, biểu tình trên gương mặt ra chiều nóng nảy không chịu đựng nổi.

Bạch Ngọc Kinh và Phương Long Hương đang bước qua trước mặt bọn họ, chậm chậm ra khỏi cửa.

Bọn họ không hề nhìn ai, nhưng họ có cảm giác rất nhiều cặp mắt đang nhìn sau lưng họ.

Đợi đến lúc họ quay đầu lại, ánh mắt của những người này lại nhìn ra chỗ khác.

Viên Tử Hà dĩ nhiên là ngoại lệ.

Ánh mắt của cô đượm đầy tình ý không thể miêu tả, như ngàn vạn giây nhu tình, đang dính vào bước chân y.

Ngoài cửa phong cảnh như tranh vẽ.

Con đường u ám ở đây, chạy ngoằn ngoèo một hồi, xuyên qua khu rừng xanh mướt, đi dọc theo bờ hồ xanh đậm, chạy về hướng khu phố nhiệt náo.

Dãy núi xa xa trong sắc trời u ám, xem ra phẳng phất như trong sương mù, càng lộ vẻ thần bí mỵ lệ.

Nơi đây cách thành phố không xa lắm, nhưng một khoảng rừng, một khoảng hồ nước, tựa hồ đã đem hồng trần cách trở ra ngoài một con núi.

Bạch Ngọc Kinh hít thở thật sâu và dài, không khí ẩm thấp mà dịu ngọt, y nhin không nổi thở ra nói:

- Ta thích nơi này quá.

Phương Long Hương nói:

- Nhiều người cũng thích nơi này.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Người sống, và người chết Phương Long Hương nói:
- Nơi đây thông thường không hoan nghênh người chết.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Hôm nay tại sao lại ngoại lệ ?

Phương Long Hương nói:

- Bất kỳ ai, nếu muốn vào đây làm khách, thì khách muốn làm gì, đều không phản đối cả.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Nếu muốn giết người thì sao ?

Phương Long Hương cười cười, nói:

- Vậy thì phải xem ai muốn giết người, giết người nào.

Bạch Ngọc Kinh lạnh lùng nói:

- Đây quả thật là lời nói tiêu chuẩn của kẻ làm ăn.

Phương Long Hương nói:

- Ta vốn là kẻ làm ăn mà.

Bạch Ngọc Kinh bước về phía trước mấy bước, bỗng quay trở lại nói:

- Ta xem bọn họ không có ý gì là không để cho ta đi, ta bước ra ngoài, cũng chẳng có ai muốn cản ta lại.

Phương Long Hương nói:

- Ừm.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Không chừng, bọn họ không phải vì ta mà lại.

Phương Long Hương nói:

- Không chừng.

Bạch Ngọc Kinh vỗ vào vai y nói:

- Lần này coi như ngươi may mắn đấy.

Phương Long Hương hỏi:

- May mắn gì ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Lần này ngươi bất tất phải sợ ta bị nuốt chửng, sáng sớm mai ta sẽ đi.

Phương Long Hương nói:

- Tối nay ngươi ... Bạch Ngọc Kinh nói:
- Tối nay ta còn muốn uống Nữ nhi hồng giấu trong tủ của ngươi.

Phương Long Hương bỗng lộ vẻ ưu lự trên gương mặt, y nhìn dãy núi mờ mờ ở đằng xa, chầm chậm nói:

- Tối nay nhất định là dài lắm.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Sao ?

Phương Long Hương nói:

- Đêm dài như vậy, đủ để bao nhiêu chuyện xảy ra.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Sao ?

Phương Long Hương nói:

- Cũng đủ để giết bao nhiêu là người.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Sao ?

Phương Long Hương bỗng quay đầu lại, nhìn y chăm chú hỏi:

- Có phải người nhất định phải chờ người ấy lại rồi mới chịu đi ?

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Người đó là ai ?

Phương Long Hương nói:

- Người mà Thanh Long Hội cũng đang đợi.

Bạch Ngọc Kinh mỉm cười, ánh mắt đượm đầy một vẻ thật kỳ quái, một hồi thật lâu, y mới chậm chậm nói:

- Nói thật với người, quả là ta thấy càng lúc chuyện này càng thấy thú vị.

Phương Long Hương nói:

- Người còn không biết cả y là một người ra sao ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Bởi vì không biết, do đó mới càng cảm thấy thú vị.

Phương Long Hương nói:

- Chỉ cần chuyện có thú vị, người sẽ nhất định muốn làm ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Thông thường đều vậy.

Phương Long Hương hỏi:

- Có người nào làm người đối ý được không ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Không.

Phương Long Hương thở ra, nói:

- Được, ta đi lấy rượu đây, đem cái vị nữ túy hiệp của người xuống luôn.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Ta còn muốn đi thay bộ đồ mới.

Phương Long Hương hỏi:

- Ngay bây giờ ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Uống rượu ngon, lúc nào ta cũng muốn mặc đồ mới.

Ánh mắt của Phương Long Hương loang loáng, y nói:

- Lúc giết người, có phải người cũng thích mặc đồ mới ?

Bạch Ngọc Kinh cười cười, hững hờ nói:

- Cũng phải xem ta muốn giết người nào đã.

Viên Tử Hà ngồi trên giường, ôm lấy chiếc gối, cô nói:

- Tại sao mình không đem rượu lên, uống ngay tại nơi đây ?

Bạch Ngọc Kinh mỉm cười nói:

- Uống rượu có chỗ của uống rượu, chỗ không đúng, rượu ngon cũng biến thành lạt thêch.

Viên Tử Hà hỏi:

- Nơi đây có gì là không đúng ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Nơi đây là chỗ để ngủ.

Viên Tử Hà nói:

- Nhưng ... dưới lầu chắc là có nhiều người lắm, em không có đồ mới để mặc, làm sao xuống lầu ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tôi là y phục mới của cô đây.

Viên Tử Hà nói:

- Anh ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Đi chung với tôi, cô không cần phải thay y phục, người ta cũng nhìn cô.

Viên Tử Hà bật cười, cô nhoẻn miệng nói:

- Có phải lúc nào anh cũng thấy mình rất phi thường ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Thông thường là vậy.

Viên Tử Hà hỏi:

- Anh không bị đổ mặt bao giờ sao ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Không.

Y bỗng quay người lại nói:

- Chờ cô ở dưới lầu nhé.

Viên Tử Hà hỏi:

- Tại sao ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Bởi vì bây giờ mặt tôi đã đỏ hồng lên rồi, tôi mà đổ mặt lên, tôi không muốn ai nhìn thấy.

Viên Tử Hà mở cái rương đồ đem theo ra, lấy ra một bộ quần áo. Y phục tuy không hoàn toàn mới, nhưng mỹ lệ tựa rắng chiều. Cô thích mặc y phục màu sắc rực rỡ tươi sáng, cô thích người rực rỡ tươi sáng.

Bạch Ngọc Kinh hình như là người đó.

Y kiêu ngạo, tùy ý, có lúc bốc đồng in hệt một đứa bé, có lúc lại thâm trầm như một con hồ ly.

Cô biết hạng đàn ông ấy rất khó đối phó, đàn bà muốn chiếm đoạt y, thật không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng cô quyết tâm phải thử một lần.

oOo Chỗ ăn uống ở nơi đây không lớn lắm, nhưng rất tinh trí.

Bàn ăn làm bằng gỗ đỏ, còn có xen lẫn vân thạch, trên tường treo những đồ thư họa thích hợp, trên tủ có chưng hoa vừa mới nở, làm cho người ta vừa bước vào, bèn cảm thấy mình được ngồi trong chỗ này ăn uống một điều vinh hạnh, vì vậy giá tiền dù có mắc hơn chỗ khác một chút, cũng không ai màng đến.

Ba gã trong Thanh Long Hội, ngồi ở cái bàn gần cửa nhất, cặp mắt vẫn còn nhìn trừng trừng ra cửa.

Bọn họ hiển nhiên còn đang đợi ai đó.

Châu Đại Thiều ngồi bàn gần bên song cửa, y đang ăn uống thả cửa, gã áo đen vẫn còn đứng sau lưng y như một chiếc bóng.

- Vị khách quan này có ăn cơm không ?

- Y có thể chờ ta ăn xong rồi sẽ ăn.

Để người ta đi trước mình, đợi người ta ăn trước rồi ăn sau, đây chính là mệnh vận của một số người tự chọn cho mình.

Pháp sự làm xong rồi, hai gã hòa thượng cũng ở nơi đây ăn cơm, ánh đèn chiếu trên hai cái đầu bóng loáng, như hai cái hồ lô.

Hình như bọn họ vừa mới cạo đầu.

Trong gió còn phảng phất đưa lại tiếng bà già đang khóc, rốt cuộc người nào đã chết ? Tại sao bà ta khóc thương tâm đến như vậy ?

Người đập vỡ bồn cá vàng còn chưa thò mặt ra sao ? Tại sao y núp mãi trong nhà không dám thò mặt ra ngoài ?

Trà thật ngon, rượu cũng là rượu ngon.

Bạch Ngọc Kinh thay một bộ đồ mới màu xanh, uống được vài ly, y tựa hồ đã quên đi hết bao nhiêu chuyện gì không thoải mái.

Phương Long Hương thì lộ vẻ không hăng hái tí nào, uống rượu rất ít, cơm cũng ăn không bao nhiêu.

Viên Tử Hà nhoẻn miệng cười tươi nói:

- Anh ăn gì mà còn ít hơn cả mấy cô bé nữa ?

Phương Long Hương cười khổ nói:

- Bởi vì tôi ăn đồ của tôi, thành ra không khỏi đau bụng một chút.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Ta chẳng đau bụng tí nào.

Y bồng vỗ tay kêu phở ky lại, nói:

- Đem vài đĩa đồ ăn và rượu ngon nhất lại con hẻm phía sau, đưa cho một ông quan sai đội mũ hồng anh, và một người bán mì.

Phương Long Hương lạnh lùng nói:

- Còn cái gã đội mũ lông nữa ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Nghe nói bọn họ tùy thời tùy lúc đều có thể tìm đồ ăn được.

Phương Long Hương nói:

- Ngô công, Bích hổ, tiểu xà.

Gương mặt của Viên Tử Hà bỗng trắng bệch ra, hình như nhịn không nổi muốn mửa.

Trong phòng hình như mỗi người đều đang len lén nhìn cô, thậm chí hai gã hòa thượng cũng không ngoại lệ.

Miệng bọn họ đang ăn chay, cặp mắt chẳng ăn chay tí nào.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa bên ngoài, kiện mã hí vang, rồi ngừng ngay trước cửa.

Ba gã Thanh Long Hội lập tức nhảy bật dậy, mặt lộ đầy vẻ mừng rỡ.

Người bọn họ chờ này giờ rốt cuộc đã đến.

Phương Long Hương liếc qua Bạch Ngọc Kinh một cái, nâng ly rượu lên nói:

- Ta kính người một ly.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Tại sao bỗng nhiên kính ta ?

Phương Long Hương thở ra nói:

- Ta chỉ sợ không kính một ly, sẽ không có cơ hội để làm vậy nữa.

Bạch Ngọc Kinh cười cười nói:

- Sao ngươi không thử xem người đang đến là ai, rồi kính ta cũng không muộn ?

Không cần phải y nói ra, mỗi người đều đang đưa mắt nhìn ra cửa chăm chú.

Kiến mã hí dài không ngớt, đã có người hối hả chạy vào.

Một gã tráng hán ăn mặc kinh trang màu xanh, mồ hôi đầm đìa trên mặt đang sải bước vào.

Ba gã Thanh Long Hội vừa thấy y, trên mặt lại lộ vẻ thất vọng, hai người đã ngồi xuống.

Người mới đến hiển nhiên không phải là người họ chờ.

Chỉ thấy có người đang bước lại đón, y chau mày hỏi:

- Tại sao ... Người khác chỉ nghe được có hai chữ, giọng nói của y bỗng hạ xuống thấp như đang thì thầm.

Người vừa bước vào giọng nói còn nhỏ hơn, chỉ nói có vài câu, đã hối hả đi mất.

Ba gã Thanh Long Hội nhìn nhau một cái, rồi lại ngồi xuống bắt đầu uống rượu, vẻ mặt nóng nảy bồn chồn lúc này bây giờ đã biến mất.

Người bọn họ chờ tuy không lại, nhưng hiển nhiên đã có tin tức gì đó. Tin tức gì ?

Châu Đại Thiểu chau mày lại, cái nóng nảy bồn chồn của người khác, bây giờ hình như đã đến gương mặt của y.

Hai gã hòa thượng bỗng đồng thời đứng dậy, chấp tay nói:

- Tiền cơm chúng tôi, xin gởi lại chỗ của Quách lão thái thái, kẻ xuất gia chuyên môn ăn cơm bốn phương, dĩ nhiên là không phí đồng nào.

Nhưng không biết vì lý do gì, Bạch Ngọc Kinh cứ cảm thấy hai gã hòa thượng này xem không giống kẻ xuất gia.

Ánh mắt của y đượm đầy vẻ tư lự, nhìn họ bước ra ngoài, y bỗng cười nói:

- Nghe nói trời sinh người có cặp mắt còn lợi hại hơn cả hồ ly, ta muốn khảo thí người đây.

Phương Long Hương hỏi:

- Khảo thí chuyện gì ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Hai chuyện.

Phương Long Hương thở ra nói:

- Khảo thí gì thì khảo thí đi.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Người xem hai gã hòa thượng lúc này, trên người thiếu một thứ gì ?

Viên Tử Hà đang cảm thấy kỳ quái, hai gã hòa thượng ngũ quan đầy đủ, lại không phải là kẻ tàn phế, tại sao lại thiếu thứ gì ?

Phương Long Hương thì chẳng nghĩ ngợi gì, lập tức mở miệng nói:

- Dấu tàn nhang.

Viên Tử Hà nhin không nổi thở ra nói:

- Cặp mắt các người thật là lợi hại, đầu của bọn họ quả thật không có tàn nhang.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Ngay một chấm cũng không có.

Viên Tử Hà nói:

- Bọn họ... bọn họ không lẽ không phải là hòa thượng sao ?

Bạch Ngọc Kinh cười cười nói:

- Chân tức là giả, giả cũng là chân, chân chân giả giả, hà tất phải nhận chân ?

Viên Tử Hà ôm miệng cười nói:

- Anh biến thành hòa thượng bao giờ thế ? Sao lại đi nói ẩn ngữ ?

Phương Long Hương nói:

- Không những y nói ẩn ngữ như hòa thượng, y còn ăn không trả tiền như hòa thượng.

Y không để Bạch Ngọc Kinh mở miệng, lại nói tiếp:

- Người đã khảo một lần rồi, còn câu kia là gì vậy ?

Bạch Ngọc Kinh hạ thấp giọng nói:

- Người có biết Thanh Long Hội đang chờ ai không ?

Phương Long Hương lắc lắc đầu.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Bọn họ đang đợi Vệ Thiên Ứng !

Phương Long Hương lập tức chau mày lại hỏi:

- Vệ Thiên Ứng ? Ma Dao Vệ Thiên Ứng ?

Bạch Ngọc Kinh gật gật đầu.

Phương Long Hương thay đổi sắc mặt hỏi:

- Không phải người này đã bị kẻ thù ép cho phải ra tới đảo Phù Tang rồi sao ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Phù Tang không phải địa ngục, đi tới đó rồi cũng về lại được thôi.

Phương Long Hương càng chau tít mày lại, nói:

- Nghe nói người này không những đạo pháp đáng sợ, mà còn có học Nhấn Thuật ở Phù Tang, y đã gia nhập vào Thanh Long Hội, chắc là một trong Thanh LongThập Nhị Sát trong truyền thuyết.

Bạch Ngọc Kinh hững hờ hỏi:

- Chắc là vậy.

Viên Tử Hà trừng mắt hỏi:

- Nhấn Thuật là thứ gì vậy ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Nhấn Thuật là thứ vũ công chuyên môn dạy cho người ta hại người lén lén lút lút, tốt nhất cô đừng nghe là được rồi.

Viên Tử Hà nói:

- Nhưng em muốn nghe.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Muốn nghe tôi cũng nói không được.

Viên Tử Hà hỏi:

- Tại sao ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Bởi vì tôi cũng không biết gì cả.

Thật ra, dĩ nhiên không phải là y không biết gì thật.

Nhấn Thuật truyền lại từ Cửu Mê Tiên Nhân, đến Mộ Phủ Đức Xuyên, danh nhân đương thời là Viên Phi Tá Trợ và Vụ Ẩn Tài Tàng phát dương quang đại, mà trở nên hùng bá vũ lâm Phù Tang.

Cái thứ vũ công này tuy thần bí, nhưng thật ra bất quá chỉ là khinh công, dịch dung, khí công, lặn nước... bao nhiêu đó vũ công biến thành thế thôi. Điểm đặc biệt khác người là, bọn họ có thể lợi dụng các thứ cầm thú đồ vật trên trời dưới đất, để tránh khỏi truy tầm của kẻ địch, trong đó lại chia ra làm bảy phái, Y Hạ, Giác Tạ, Tế Xuyên, Căn Lại, Na Hắc, Vũ Điền, Thu Diệp. Giáp Hạ giỏi dùng mèo, Y Hạ giỏi dùng chuột ... Những chuyện đó tuy Bạch Ngọc Kinh biết, nhưng chẳng buồn nói ra, bởi vì nói ra thật phiền phức quá. Nếu muốn giải thích cho một người đàn bà một chuyện rất phiền phức, người đó phải là một người rất nhẫn nại, hoặc là ngu xuẩn lắm.

Phương Long Hương trầm tư một lúc, y bỗng hỏi:

- Sao người biết bọn họ đang chờ Vệ Thiên Ưng ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Lúc này chính bọn họ đã nói.

Phương Long Hương hỏi:

- Bọn họ nói gì người đều nghe cả ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Nghe không được, nhưng nhìn thấy được.

Viên Tử Hà lại không hiểu, cô nhin không nổi hỏi:

- Nói chuyện cũng thấy được sao ? Thấy ra thế nào ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Nhìn bọn họ mấy máy môi đó.

Viên Tử Hà lại thở ra nói:

- Anh thật là một người đáng sợ, hình như không có chuyện gì giấu được anh.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Cô sợ tôi ?

Viên Tử Hà nói:

- Ừm.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Cô sợ tôi, có phải là nên nghe lời tôi không ?

Viên Tử Hà bật cười, câu này là của cô nói với Bạch Ngọc Kinh, cô cười nho nhỏ nói:

- Anh thật không phải là người tốt.

Châu Đại Thiều đã khệnh khạng đi ra.

- Người ngồi đây ăn đi, ăn xong rồi lập tức về ngay.

Người áo đen ăn vội vã chén cơm, y ăn xong lập tức vội vã về thật.

Bạch Ngọc Kinh bỗng nói:

- Bằng hữu chờ một chút !

Người áo đen ngừng chân, nhưng không quay đầu lại.

Bạch Ngọc Kinh cười nói:

- Nơi đây cơm rượu không dở lắm, sao không qua đây làm ba ly ?

Người áo đen rút cuộc từ từ quay người lại, gương mặt vẫn không lộ vẻ gì cả, nhưng ánh mắt lại càng đậm nét bí ẩn.

Hai nắm tay của y nắm chặt lại, y nói từng tiếng một:

- Ta cũng muốn uống rượu lắm, nhưng tiếc là trong nhà ta còn có tám cái miệng đang đòi ăn.

Đây tuy là một câu nói đơn giản, nhưng trong đó bao hàm cái bí ẩn không thể nào nói ra được.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Người sợ Châu Đại Thiều đuổi người ?

Người mặc áo đen trả lời càng đơn giản:

- Ta sợ.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Người không muốn làm chuyện gì khác sao ?

Người mặc áo đen nói:

- Ta chỉ biết vũ công, ta cũng từng lăn lộn trong giang hồ, nhưng bây giờ ờ... Y cúi gầm đầu buồn rầu nói:

- Tuy ta đã già, nhưng còn chưa muốn chết, cũng chưa chết được.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Vì vậy người mới theo Châu Đại Thiều ?

Người mặc áo đen nói:

- Đúng vậy.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Người theo y, không phải là để bảo vệ y, mà là để y bảo vệ người !

Lời nói của y cũng sắc bén như ánh mắt của y.

Người áo đen phảng phất như bị người ta đánh cho một bạt tai vào thẳng mặt, y loạng choạng lùi lại, quay người xông ra ngoài.

Viên Tử Hà cắn chặt môi nói:

- Tại sao... tại sao anh nhất định phải làm người ta đau lòng ?

Ánh mắt của Bạch Ngọc Kinh cũng lộ vẻ đau khổ, một hồi thật lâu, y mới thở ra một hơi thật dài:

- Bởi vì tôi vốn không phải là một người tốt... Không ai nghe rõ y nói câu đó, bởi vì chính ngay lúc đó, bỗng có tiếng hét thê thảm vọng ra từ trong màn đêm yên tĩnh.

Một tiếng hét thê thảm làm người ta muốn lạnh buốt xương sống. Tiếng hét hình như phát ra từ ngoài cửa lớn, Phương Long Hương bước lẹ như mũi tên ra tới cửa, lưỡi câu vung lẹ một cái, bình lên một tiếng, song cửa đã bị đánh vỡ tan.

Ánh đèn trên cửa lớn, chiếu lạnh lòng ngoài khoảng sân rộng rãi, quan tài đã được đem vào trong nhà.

oOo Trong sân không có một ai, nhưng lúc này bỗng có một người chạy như điên cuồng vào trong nhà.

Một gã hòa thượng.

Ánh đèn lạnh lẽo, chiếu trên cái đầu trọc không có tàn nhang của y, không có tàn nhang, nhưng có máu !

Máu còn đang chảy không ngớt ra ngoài, chảy qua màng tang, chảy qua mắt, chảy vào đuôi mắt nhăn nhoe của y, trong bóng đêm, dưới ánh đèn nhìn lại, gương mặt ấy thật là nguy bí dễ sợ không sao nói được, y xông vào giữa nhà, thấy Phương Long Hương bên cửa sổ, bèn loạng choạng bước lại, chỉ ra ngoài cửa lớn, làm như đang nói gì.

Ánh mắt y lộ đầy vẻ kinh hãi và bi phẫn, khóe miệng giựt giựt không ngớt, lại làm như có bàn tay vô hình nào đó, đang dùng sức kéo mạnh khóe miệng của y.

Phương Long Hương tung người ra khỏi cửa sổ, trầm giọng hỏi:

- Ai đó ? Ai đã hạ độc thủ ?

Cổ họng của gã giải thích đang rung lên lách cách, gã gào lên:

- Thanh ... Thanh ... Thanh ... Phương Long Hương hỏi:

- Thanh gì ?

Gã hòa thượng còn chưa kịp nói chữ thứ hai, tứ chi bỗng nhiên run rẩy lên một trận, nhảy lên nửa thước, rồi nằm gục xuống đất !

Phương Long Hương chau mày, lẩm bẩm:

- Thanh gì... Thanh Long ?

Y chậm chậm quay đầu lại, ba người trong Thanh Long Hội đang đứng một hàng dưới hiên, thần sắc xem ra cũng rất kinh ngạc.

Máu tươi chậm chậm chảy từ trên đầu xuống, chậm chậm đông lại, lộ ra một điểm màu vàng đang lóng lánh !

Phương Long Hương khom người xuống, đưa đầu của y qua bên có ánh đèn chiếu, đầu chỉ để lộ ra một điểm nhỏ.

Phương Long Hương rút cuộc đã hiểu ra tại sao gã hòa thượng lại điên cuồng, sợ hãi như vậy, cái vòng vàng đường kính bảy tấc bất kể cắm vào đầu người nào, người đó cũng đều phải muốn phát điên lên.

Bạch Ngọc Kinh chau mày hỏi:

- Kim hoàn của Xích Phát bang ?

Phương Long Hương gật gù đầu, y đứng dậy, nhìn chăm chú vào cánh cửa thứ ba nhà đối diện, lăm lăm một mình:

- Tại sao y lại giết gã hòa thượng này ?

- Sao người không đi hỏi y ?

Người nói câu đó là Châu Đại Thiếu.

Hiển nhiên y cũng bị tiếng la thê thảm làm kinh động, hồi hải chạy ra, đang chấp hai tay sau lưng dưới ánh đèn.

Gã mặc áo đen vẫn như chiếc bóng đứng sát sau lưng y.

Phương Long Hương nhìn y, hững hờ nói:

- Vạn Kim Đường kết thù với Xích Phát bang hồi nào vậy ?

Châu Đại Thiếu nói:

- Thù ? Ai nói Vạn Kim Đường gây thù với bọn quái vật ở Xích Phát bang ?

Phương Long Hương nói:

- Chậu cá vàng ai đập bể ra vậy ?

Châu Đại Thiếu cười cười nói:

- Không chừng bọn họ có thù gì với cá vàng ... Sao người không đi hỏi y đi ?

Phương Long Hương hỏi:

- Người muốn ta hỏi y ?

Châu Đại Thiếu nói:

- Tùy người.

Phương Long Hương cười nhạt, y bỗng bước qua.

Cửa nhà thứ ba này giờ vẫn đóng, nhưng không biết lúc nào đã bật đèn sáng lên.

Phương Long Hương không gõ cửa, cửa đã tự mở ra.

Một người đang đứng trước cửa, hai cái vòng vàng đeo trên tai kêu tinh tinh không ngớt, ánh mắt phảng phất như có lửa đang thiêu đốt.

Phương Long Hương nhìn cái vòng vàng trên tai y nói:

- Miêu động chủ ?

Miêu Thiên Thiên trầm nét mặt, nói:

- Phương lão bản quả thật hảo nhân lực.

Phương Long Hương nói:

- Lúc này ... Miêu Thiên Thiên nói:

- Lúc này ta đang ăn cơm, lúc ta ăn cơm ta không bao giờ giết người.

Trên bàn quả thật có bày một cái mâm vàng, trên mâm còn có nửa con rắn đã được lột da.

Miêu Thiên Thiên khoe miệng phẳng phất còn có vết máu.

Phương Long Hương bỗng cảm thấy bao tử mình đang co thắt, làm như đang bị con rắn độc nào xiết lại.

Miêu Thiên Thiên dùng đuôi mắt liếc qua bọn Châu Đại Thiếu trong sân, lạnh lùng nói:

- Đừng quên rằng chỉ cần có vàng là làm được vòng vàng, chỉ cần có tay, là dùng vòng vàng giết người được.

Bạch Ngọc Kinh cười cười nói:

- Không chừng bọn họ đều vì cô mà lại đấy.

Viên Tử Hà nét mặt càng trắng bệch hỏi:

- Vì tôi ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Người càng đáng sợ chừng nào, càng thích các cô đẹp.

Viên Tử Hà bật cười, tươi nét mặt nói:

- Còn anh ? Không phải anh cũng là kẻ đáng sợ lắm sao ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tôi ... Y bỗng phát hiện ra, cửa phòng của Viên Tử Hà đang mở ra, y nhớ bọn họ xuống lầu có đóng cửa lại, không những vậy còn để đèn ở đó.

Cái rương Viên Tử Hà đem theo người đã bị lật tung tóe ra khắp nơi. Những thứ đàn bà không nên để đàn ông thấy cũng bày ra cả mặt đất.

Viên Tử Hà vừa xấu hổ, vừa nóng nảy, vừa sợ hãi, cô thất thanh nói:

- Có ... có ăn cướp.

Bạch Ngọc Kinh mở cánh cửa sổ phòng bên kia, phòng của y còn bừa bãi hơn.

Viên Tử Hà không để y nhìn thêm, cô kéo tay y lùi về phòng mình, cô giấu hết những thứ không nên để đàn ông nhìn xuống dưới gối trước, ngay cả tai cô cũng đỏ cả lên.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Có thứ gì biến mất không ?

Viên Tử Hà đỏ mặt lên nói:

- Em... em không có thứ gì ăn trộm có thể lấy được.

Bạch Ngọc Kinh cười nhạt nói:

- Không chừng đến đây không phải là trộm.

Viên Tử Hà hỏi:

- Không phải ăn trộm tại sao lên vào phòng người ta mở tung đồ đạc ra vậy ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Xem ra bọn họ quả thật lại đây tìm tôi.

Viên Tử Hà nói:

- Tìm anh ? Ai ? Tại sao muốn tìm anh ?

Bạch Ngọc Kinh không trả lời, y bước tới mở cửa sổ phía sau ra.

Trong con hẻm tối tăm đó, không còn thấy ai.

Người ăn mì, người bán mì, quan sai đội mũ hồng anh, toàn bộ đã đi đâu mất.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tôi ra ngoài xem một chút.

Y vừa xoay người, Viên Tử Hà đã xông lại nắm tay y, nói:

- Anh đừng đi, em ... em chết cũng không dám ở đây một mình.

Bạch Ngọc Kinh thở ra nói:

- Nhưng tôi ... Viên Tử Hà nói:

- Em van anh, em xin anh, hiện giờ em sợ muốn chết đi được.

Gương mặt của cô trắng bệch như tờ giấy, bộ ngực đầy đặn rần rục đang lên xuống không ngớt.

Bạch Ngọc Kinh nhìn cô, ánh mắt y từ từ biến thành ôn hòa, y nói:

- Hiện tại, cô sợ muốn chết thật sao ?

Viên Tử Hà nói:

- Ừm.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Còn lúc này ?

Viên Tử Hà cúi đầu nói:

- Lúc này ... lúc này em giả bộ một chút.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Tại sao lại giả bộ ?

Viên Tử Hà nói:

- Tại vì em ... Gương mặt trắng bệch của cô bỗng đỏ lên, bỗng thụi mạnh một cái vào ngực y nói:

- Tại sao anh cứ nhất định ép người ta nói ra ? Anh thật không phải người tốt.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tôi đã không phải người tốt rồi, sao cô còn dám để tôi lại trong phòng ?

Viên Tử Hà càng đỏ mặt nói:

- Em ... em có thể nhường cái giường cho anh nằm đấy, em nằm dưới đất.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Sao tôi nỡ lòng nào để cô ngủ dưới đất ?

Viên Tử Hà cắn môi nói:

- Không sao, chỉ cần anh ở lại đây, chuyện gì cũng không quan hệ.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Thôi, cô cứ ngủ trên giường.

Viên Tử Hà nói:

- Không ... Viên Tử Hà ngủ trên giường.

Bọn họ đều bỏ giày ra nằm trên giường g... chỉ bỏ giày ra, còn y phục đều vẫn còn mặc chỉnh tề như thường.

Một hồi thật lâu, Viên Tử Hà mới thở nhẹ ra mới hơi nói:

- Em thật không ngờ rằng anh là một người như vậy.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tôi cũng không ngờ tới.

Viên Tử Hà hỏi:

- Có phải ... có phải anh sợ sẽ có người xông vào ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Không hoàn toàn vậy.

Viên Tử Hà hỏi:

- Không hoàn toàn vậy ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tuy tôi không phải là kẻ quân tử, nhưng tôi cũng không phải là kẻ tiểu nhân thừa lúc người ta bị nguy.

Y thò tay ra, vỗ nhẹ vào tay cô, dịu dàng nói:

- Không chừng vì tôi thích cô, vì vậy mới không muốn lúc cô đang sợ hãi đi khi phụ cô, hướng gì tình cảnh này là do tôi gây nên.

Viên Tử Hà trừng mắt hỏi:

- Không lẽ anh cố ý kêu mấy người đó lại đây dọa em ?

Bạch Ngọc Kinh cười khỏ nói:

- Không phải vậy, nhưng bọn họ đến tìm tôi là thật đấy.

Viên Tử Hà hỏi:

- Tại sao lại đến tìm anh ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Vì trên người tôi có một thứ, là thứ bọn họ muốn giành lấy.

Viên Tử Hà long lanh ánh mắt hỏi:

- Anh có cho là em lại tìm anh, vì tính lấy cái thứ đó không ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Anh không hề nghĩ đến chuyện đó.

Viên Tử Hà hỏi:

- Nếu như em vậy thì sao ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Vậy thì tôi đưa cho cô.

Viên Tử Hà hỏi:

- Đưa cho em thứ đó ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Ừ.

Viên Tử Hà hỏi:

- Cái thứ đó đã trân quý như vậy, sao anh còn tùy tiện đưa cho em ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Bất cứ thứ gì, chỉ cần cô mở miệng ra, lập tức đưa cho cô.

Viên Tử Hà hỏi:

- Thật không anh ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tôi đưa cho cô đây.

Y đưa tay vào trong lòng thật.

Viên Tử Hà bỗng nghiêng người qua, ôm chặt lấy y.

Toàn thân cô tràn đầy tình cảm, cô dịu dàng nói:

- Em chẳng muốn thứ gì cả, em chỉ muốn anh với em ... Giọng nói của cô nghẹn ngào, nước mắt của cô bỗng trào ra.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Em đang khóc sao ?

Viên Tử Hà gật gật đầu, cô nói:

- Bởi vì em sung sướng quá.

Cô lau nước mắt của mình nơi trên má của Bạch Ngọc Kinh:

- Nhưng em cũng có chuyện muốn nói cho anh biết.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Em nói đi, anh nghe đây.

Viên Tử Hà nói:

- Em trốn nhà ra ngoài, bởi vì mẹ em bắt em phải lấy một ông già có tiền của.

Đây là một chuyện rất bình phàm, xảy ra mọi nơi.

Nhưng trong một loại chuyện như vậy, không biết bao hàm bao nhiêu nước mắt chua cay của bao nhiêu người.

Chỉ cần trên đời này còn có bà mẹ ham tiền của, lão già hiếu sắc, chuyện đó sẽ vĩnh viễn tiếp tục xảy ra.

Viên Tử Hà nói:

- Lúc em chạy ra khỏi nhà, trên người chỉ đem theo chút nữ trang, hiện tại cũng sắp bán hết sạch.

Bạch Ngọc Kinh đang lắng nghe.

Viên Tử Hà nói:

- Em lại không có tài cáng kiếm ra tiền, vì vậy ... vì vậy em mới tính tìm một người đàn ông.

Đàn bà những lúc không thể làm gì được hơn, thông thường nhất định sẽ tìm một người đàn ông.

Chuyện đó cũng vĩnh viễn không thay đổi.

Viên Tử Hà nói:

- Lúc em tìm đến anh, không phải em thích gì anh, chỉ bất quá em thấy anh rất nặng cồng, nhất định sẽ nuôi em nổi.

Bạch Ngọc Kinh đang cười, cười khổ.

Viên Tử Hà dịu dàng nói:

- Hiện tại em mới biết, em vĩnh viễn không bao giờ tìm được người đàn ông nào tốt hơn anh, em tìm được anh, quả thật là em may mắn, em ... em thật sung sướng quá.

Nước mắt của cô lại rơi lả chả, cô ôm chặt lấy y, nói:

- Chỉ cần anh cần em, có gì em cũng giao hết cho anh, cả đời em sẽ không rời xa anh ... Bạch Ngọc Kinh không chịu được, cũng ôm chặt lấy cô nói:

- Anh cần em, sao anh không cần em được.

Viên Tử Hà vừa cười vừa khóc:

- Anh hứa đem em theo ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Từ đây về sau, anh đi bất cứ chỗ nào, đều nhất định có em ở đó.

Viên Tử Hà nói:

- Thật không anh ?

Cô không chờ Bạch Ngọc Kinh mở miệng, đã che miệng y lại, nói:

- Em biết anh nói thật, em chỉ mong anh đừng đi gây gổ với mấy người đó nữa, chúng mình có thể làm ngơ đi chẳng để ý gì đến họ, len lén bỏ đi.

Bạch Ngọc Kinh hôn nhẹ lên ngón lệ trên má của cô, y nói:

- Anh hứa với em, anh sẽ không đi gây gổ với bọn họ.

Viên Tử Hà hỏi:

- Mình đi bây giờ nhé ?

Bạch Ngọc Kinh thở ra:

- Hiện tại e rằng bọn họ còn chưa chịu để mình đi như vậy, nhưng chỉ cần đợi đến sáng sớm mai, anh nhất định sẽ có cách đem em đi, sau đó không còn ai sẽ đến quấy rầy chúng mình.

Viên Tử Hà nhón miệng cười, ánh mắt cô đầy vẻ sung sướng, cũng đầy vẻ hạnh phúc về tương lai sắp tới.

Cô rất cuộc đã lấy được thứ cô đã muốn.

Đàn bà mỹ lệ, không phải là thường thường lấy được những thứ bọn họ muốn hay sao.

3. Đêm Dài Chưa Hết

Bao đêm vừa mọc lên, lại lặn xuống. Mặt đất yên tĩnh, yên lặng đến độ có thể nghe tiếng nước hồ xao động.

Cây đèn trên cửa lớn, nhẹ nhàng dao động trong gió, ánh đèn lại càng nhạt đi.

Viên Tử Hà cuộn tròn trong lòng Bạch Ngọc Kinh, cô đã ngủ thiếp đi, thật tình cô quá mệt mỏi tựa như con bọ câu thất lạc phương hướng, bây giờ đã tìm lại được nơi an toàn mình có thể ẩn úp.

Không chừng cô vốn không muốn ngủ, nhưng mi mắt cứ từ từ đóng lại, bóng tối ôn như ngọt ngào rót cuộc đã ôm choàng lấy cô.

Bạch Ngọc Kinh nhìn cô, nhìn cái mũi thẳng của cô, lông mày thật dài, bàn tay y đang vỗ nhẹ trên lưng cô.

Sau đó bàn tay của y chợt ngừng lại, ngừng trên thùy huyết của cô.

Y không dùng sức, y chỉ ấn nhẹ vào một cái, bao nhiêu đó cũng đủ cho cô ngủ một giấc ngon lành đến sáng mai.

Rồi sau đó y rón rén bước xuống giường lấy đôi giày, rón rén bước ra khỏi phòng.

Sao y yên tâm để cô một mình ở trong phòng nhỉ, không lẽ y không sợ những người đó hại cô ?

Y không sợ.

Bởi vì y đã quyết tâm đến gặp những người đó, y đã quyết tâm muốn giải quyết chuyện này trước khi trời sáng.

Lúc đó y sẽ có thể đem cô đi với mình.

Y đã hứa với cô.

Y không phải là bồ câu, y là chim ưng, nhưng y bay đã mỏi cánh quá rồi, y cũng muốn tìm một nơi để mình an toàn làm tổ.

Ánh đèn lạnh băng băng, trong sân chùm đặng la, hoa trên dàn cũng đang rung động trong gió.

Bạch Ngọc Kinh mang giày vào, đôi giày cũ mà êm ái.

Trong lòng y cũng cảm thấy rất êm ái, bởi vì y biết mình đã quyết định được một chuyện khó khăn, cuộc đời y từ đây sẽ thay đổi hẳn.

Kỳ quái là, cái biến đổi trọng đại nhất của đời người, thường thường lại quyết định trong cái khoảng khắc nhỏ bé đó.

Có phải chăng bởi vì cái thứ tình cảm ấy mãnh liệt quá, vì vậy mà mới đến nhanh như vậy !

Tình yêu vốn là đột ngột, chỉ có tình bạn mới tích lũy thành sâu đậm.

Chỗ Phương Long Hương ở, là phía sau cái lầu nhỏ.

Bạch Ngọc Kinh vừa bước qua, bèn phát hiện ra Phương Long Hương đã mở cửa, đứng trước đó nhìn y.

Xem ra y hoàn toàn tỉnh táo, hiển nhiên chưa hề ngủ qua.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Trong phòng người có đàn bà ?

Phương Long Hương nói:

- Hôm nay không được tốt ngày, do đó nơi đây ngay cả đàn bà cũng bỗng nhiên thiếu tiêu chuẩn.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Sao người không lấy vợ, cũng khỏi phải thời khắc này còn ngủ không được ?

Phương Long Hương nói:

- Ta còn chưa điền.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Nhưng ta chắc điền rồi.

Phương Long Hương nói:

- Người đàn ông nào cũng không khỏi lâu lâu điền vài lần, chỉ cần kịp thời tỉnh lại là được rồi.

Bạch Ngọc Kinh cười cười, y chỉ cười cười.

Y biết tình cảm của mình hiện giờ, không thể nào hạ người như Tiểu Phương sẽ cảm thông.

Phương Long Hương cũng cười cười nói:

- Nhưng ta không ngờ được người cũng bạn bè lắm, tối nay còn có thì giờ rảnh rỗi lại đây bầu bạn với ta.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Không phải ta đến tìm người, ta muốn người đi tìm người.

Phương Long Hương hỏi:

- Tìm ai ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Người có biết cái gã quan sai đội mũ hồng anh, và tên bán mì đi đâu không ?

Phương Long Hương chau mày nói:

- Bọn họ không đi tìm người, người lại đi tìm bọn họ ?

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Không lẽ người không hiểu “Tiên phát chế nhân” ?

Phương Long Hương suy nghĩ một giây, nói:

- Không chừng ta có thể tìm được bọn họ.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tốt, người tìm bọn họ đến đây, ta ở trong phòng ăn chờ.

Phương Long Hương nhìn y, có vẻ do dự, lại có vẻ nghi ngờ, y nhin không nổi hỏi:

- Người rốt cuộc muốn làm gì vậy ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Chỉ bắt quá muốn đưa một thứ cho bọn họ.

Phương Long Hương hỏi:

- Thứ gì ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Bọn họ muốn thứ gì, ta đưa bọn họ thứ đó.

Phương Long Hương thở ra nói:

- Được rồi, ta đi đây. Hy vọng người đừng giết người ở đây, cũng đừng bị ai giết, đỡ cho ta sau này còn ăn cơm xuống cổ.

oOo Châu Đại Thiều hình như đã ngủ.

Bỗng nhiên, song cửa bình lên một tiếng bị tung bật ra, một người đang đứng trước song cửa, chỉ trong khoảng khắc nhỏ, người y đã đến bên giường, vô kiểm trong tay y đưa sát vào cổ họng của Châu Đại Thiều:

- Đi theo ta.

Châu Đại Thiều chỉ còn nước đi theo.

Y chưa hề nghĩ tới trên đời này lại có người thân thủ nhanh đến như vậy. Y bước ra khỏi cửa, gã mặc áo đen đi theo sát y như chiếc bóng, không phải là để bảo vệ y, mà là để y bảo vệ.

Y ra khỏi cửa, bèn phát hiện ra Miêu Thiên Thiên và ba gã Thanh Long Hội đã đứng trong sân, gương mặt không dễ coi hơn y bao nhiêu.

Đèn đã được đốt lên. Mười ngọn đèn.

Ánh đèn tuy sáng, nhưng gương mặt của mỗi người vẫn còn toàn bộ thật khó coi.

Bạch Ngọc Kinh thì ngoại lệ.

Gương mặt y thậm chí còn lộ ra một nụ cười.

Chỉ tiếc là không ai đi nhìn gương mặt y, cặp mắt của người nào cũng đều nhìn lom lom vào thanh kiếm của y.

Vỏ kiếm cũ kỹ, giây thao trên vỏ kiếm cũng cũ kỹ như vậy, không còn thấy rõ màu sắc của nó vốn là màu gì. Thanh kiếm này nhất định đã giết không biết bao nhiêu người.

Thanh kiếm nằm trong cái vỏ cũ kỹ ấy, nhất định là bén nhọn đáng sợ lắm. Bởi vì đây vốn là thanh kiếm đáng sợ nhất trong giang hồ.

Trường Sinh Kiếm !

Y chỉ có đi giết người, trước giờ chưa một ai giết được y !

Châu Đại Thiếu bỗng hối hận quá, đáng lý ra không nên đi đắc tội với Miêu Thiên Thiên, nếu không hai người bọn họ mà liên thủ lại, không chừng còn có hy vọng, nhưng bây giờ ... Hiện tại y bỗng thấy Bạch Mã Trương Tam và Triệu Nhất Dao đang bước vào, hai người này chắc chắn cũng là cao thủ đệ nhất lưu trong giang hồ.

Ánh mắt của Châu Đại Thiếu lập tức lại tràn đầy hy vọng.

Mỗi người đều hiểu thâm trong bụng, mình chỉ có hai con đường:

Giết người ta !

Hay bị người ta giết.

oOo Mỗi người đều nghĩ trật cả.

Bạch Ngọc Kinh cũng biết bọn họ nghĩ trật, nhưng y cố ý sa sầm nét mặt nói:

- Các vị đến đây vì lẽ gì, ta đã biết rồi.

Không ai trả lời.

Người trong phòng này, không một ai là không lão luyện trong giang hồ, người lão luyện không đến lúc cần thiết, nhất định không chịu mở miệng ra.

Bạch Ngọc Kinh nói xong câu đó, cũng ngừng lại, ánh mắt đưa qua Châu Đại Thiếu, sau đó qua từng người một, đến Triệu Nhất Dao, mới chậm chậm nói:

- Ta là ai, chắc các vị đều đã biết ?

Mỗi người đều gật đầu, ánh mắt lại bắt gặp đưa về chỗ thanh kiếm.

Bạch Ngọc Kinh bỗng cười lên một tiếng rồi nói:

- Các thứ các vị muốn, đang nằm trong người ta đây.

Mỗi người đều mở tròn mắt ra, ánh mắt ai nấy đều tràn đầy khát vọng, ham muốn, tham lam.

Bạch Mã Trương Tam vốn là một người đàn ông rất anh tuấn, nhưng bây giờ y bỗng biến ra thật đáng thương không tả được.

Chỉ có gã áo đen là gương mặt vẫn không lộ vẻ gì, bởi vì trong lòng y không có dục vọng. Y vốn là một người xấu xí nhất trong bọn, nhưng trong đám người đó, xem ra y bỗng biến thành thật khả ái.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Các vị muốn lấy các thứ này, cũng đơn giản lắm, chỉ cần các vị hứa cho ta một chuyện.

Châu Đại Thiếu nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Chuyện gì ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Lấy thứ đồ này đi rồi, là lập tức đi ngay, từ nay trở về sau không được lại tìm ta.

Mọi người mở mắt ra càng lớn hơn, hiển nhiên vừa kinh kỳ vừa mừng rỡ.

Không ai ngờ rằng điều kiện của y lại có đơn giản dễ dàng như vậy.

Châu Đại Thiếu ho khê lên hai tiếng, gượng cười nói:

- Chúng tôi và Bạch công tử trước giờ không có gì hiềm khích, hiệp danh của Bạch công tử, chúng tôi đã ngưỡng mộ từ lâu, chỉ cần lấy được thứ đồ này, dĩ nhiên là chúng tôi đi ngay, không những vậy sau này không ai dám lại quấy nhiễu Bạch công tử.

Triệu Nhất Dao lập tức gật đầu ra dấu đồng ý lắm.

Bạch Mã Trương Tam và ba gã Thanh Long Hội dĩ nhiên cũng không có gì để nói.

Miêu Thiên Thiên thì có chuyện để nói.

Y bỗng hỏi:

- Không biết Bạch công tử tính đưa thứ đồ này cho ai ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Đó là chuyện của các người, tốt nhất là các người tự mình thương lượng với nhau.

Bạch Mã Trương Tam nhìn nhìn Miêu Thiên Thiên, rồi lại nhìn nhìn Châu Đại Thiếu, chau mày không nói gì.

Ba gã Thanh Long Hội hình như cũng muốn đứng dậy nói gì, nhưng đảo quanh tròn mắt một cái, lại thôi không nói.

Châu Đại Thiếu bỗng nói:

- Thứ đồ này từ Thanh Long Hội ra, tự nhiên là nên trả lại cho các đại ca trong Thanh Long Hội.

Triệu Nhất Dao vỗ tay nói:

- Đúng vậy, có lý lắm.

Ba gã Thanh Long Hội lập tức đứng dậy, hướng về bọn họ vái một cái.

Người đứng giữa nói:

- Hai vị trưởng nghĩa nói giùm, Thanh Long Hội nhất định không quên công ơn hai vị.

Triệu Nhất Dao nghiêng người nói:

- Không dám.

Châu Đại Thiếu mỉm cười nói:

- Vạn Kim Đường sau này còn nhờ Thanh Long Hội nhiều lắm, ba vị đại ca hà tất phải khách khí.

Người này xem ra có vẻ như một đại thiếu gia cả ngày chỉ biết ăn, nhưng ăn nói làm việc, hoàn toàn tinh minh lão luyện quá chừng, chính là một người làm ăn đúng mực. Xem gió chuyển đà, đầu cơ thủ xảo, những chuyện đó hình như trời sinh y rất hiểu tường tận.

Miêu Thiên Thiên trừng mắt nhìn y một cái, tuy trong lòng không phục, cũng không biết làm sao.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Chuyện này có phải như vậy là đã quyết định xong xuôi rồi ?

Miêu Thiên Thiên nói:

- Hừ.

Bạch Ngọc Kinh thở phào một hơi dài, lấy trong người ra một cái cảm nang bằng vàng, tùy tiện vức lên bàn.

Bất kể trong cảm nang có gì, cái cảm nang này xem ra cũng chính nó là một thứ giá trị không nhỏ.

Nhưng y tùy tiện vức ra, như vức một thứ đồ rác rến vậy.

Mọi người đưa mắt nhìn chăm chú vào cấm nang, ai nấy đều thở phà ra, nhưng không ai nói tiếng nào.

Bạch Ngọc Kinh lạnh lùng nói:

- Đồ đã để trên bàn, sao các vị còn không lấy đi ?

Ba gã Thanh Long Hội nhìn nhau một cái, một người trong bọn bước lại mở tung cấm nang ra.

Vài chục hột màu sắc lộng lẫy lập tức lăn xuống bàn, nào là Ba Tư Miêu Nhân thạch, Thiên Trúc bảo thạch, mỹ ngọc Hòa Điền, minh châu lớn bằng mắt rồng.

Ngay cả ánh đèn cũng phản phát như sáng rực lên.

Bạch Ngọc Kinh nằm duỗi ra lười lăm trong ghế, lấy mắt nhìn đống châu báu, ánh mắt y lộ vẻ gì đó thật kỳ quái.

Những thứ đồ này không phải là dễ dàng lấy được, y cũng đã phải trả một cái giá.

Y cũng hiểu bọn họ đại biểu cho thứ gì ... rượu ngon, y phục hoa lệ, giường chiếu sạch sẽ thoải mái, đàn bà ôn nhu mỹ lệ, và sự tôn kính ngưỡng mộ của đàn ông.

Những thứ đó là những thứ không thể thiếu được cho một hạng người đàn ông như y. Nhưng bây giờ, y bỏ hết chúng nó, nhưng trong lòng không có một chút gì tiếc rẻ hối hận.

Bởi vì y biết y được một thứ còn tốt hơn. Bởi vì bao nhiêu tài phú trên đời này, cũng không thể nào lấp đầy cái hư không và tịch mịch trong lòng y.

Nhưng hiện tại, y không còn tịch mịch hư không nữa.

Tài phú để trên bàn đó, kỳ quái là, đến bây giờ vẫn không ai thò tay ra lấy.

Càng kỳ quái nữa là, ánh mắt của những người này, không những không có tí gì mừng rỡ, ngược lại lộ vẻ thất vọng vô cùng.

Bạch Ngọc Kinh ngẩng đầu lên nhìn bọn họ, y chau mày hỏi:

- Các người còn muốn gì nữa ?

Châu Đại Thiều lắc lắc đầu.

Ba gã Thanh Long Hội cũng lắc lắc đầu.

Châu Đại Thiều bỗng nói:

- Bạch công tử xin chờ đây một chút, chúng tôi ra ngoài một lát, lập tức sẽ về lại ngay.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Các người còn thương lượng gì nữa ?

Châu Đại Thiều gượng cười nói:

- Có chút chuyện nhỏ.

Bạch Ngọc Kinh nhìn bọn họ, ngần ngừ một lát, rốt cuộc y để bọn họ bước ra.

Bao nhiêu người ở đó đều bước ra khỏi phòng.

Bạch Ngọc Kinh cười nhạt, đối với những người này, y không hề lo sợ gì, cũng không sợ bọn họ có âm mưu ngụy kế gì. Y cam tâm đưa ra những thứ đó, vì y muốn đem cô đi yên chuyện, không muốn cô bị chịu thêm chuyện gì kinh hoàng, đó thật là chuyện ngu xuẩn đáng buồn cười.

Nhưng bọn họ còn muốn gì nữa bây giờ ?

Y đoán không ra.

Song cửa đang mở.

Y có thể thấy bọn họ đang làm gì, không ai đến bên cái lều nhỏ kia, cái lều nhỏ đó vẫn còn yên tĩnh lắm.

Nhất định cô đang ngủ rất ngon.

Lúc đang ngủ, cô có vẻ như một đứa trẻ thơ, thuần chân, ngọt ngào làm sao.

Khóe miệng của Bạch Ngọc Kinh bắt giác lộ một nụ cười.

Bỗng nhiên, bao nhiêu người đó lại trở về lại phòng. Trong tay mỗi người đang cầm một cái bao, đặt lên mặt bàn, mở tung ra.

Bạch Mã Trương Tam đem lại một chuỗi minh châu.

Miêu Thiên Thiên là một chồng vàng lá.

Thanh Long Hội là một rương bạc trắng phau.

Châu Đại Thiếu là một tờ ngân phiếu mới toanh.

Những thứ đó, đối với bất cứ ai, đều là một bát tài phú, giá trị không hề dưới những đồ châu báu của Bạch Ngọc Kinh.

Bạch Ngọc Kinh nhin không nổi hỏi:

- Các vị tính làm gì vậy ?

Châu Đại Thiếu đứng dậy, nói:

- Đây là một chút kính ý của chúng tôi đối với Bạch công tử, xin Bạch công tử nhận vào giùm.

Bạch Ngọc Kinh vốn là người khó bị lay động, nhưng hiện tại y ngẩn người ra.

Bọn họ không muốn châu báu của y, ngược lại còn đem tài phú lại tặng cho y.

Đây là vì lý do gì ?

Y nghĩ không ra.

Châu Đại Thiếu ho nhẹ mấy tiếng, nói tiếp:

- Chúng tôi... chúng tôi cũng mong Bạch công tử hứa cho một chuyện.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Chuyện gì ?

Châu Đại Thiếu nói:

- Không biết Bạch công tử tính ở nơi này bao lâu nữa ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Trời sáng là ta đi ngay.

Châu Đại Thiếu tươi nét mặt nói:

- Vậy thì quá tốt.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Người đang nói chuyện gì vậy ?

Châu Đại Thiếu cười nói:

- Bạch công tử đi rồi, thì còn có chuyện gì nữa ?

Bạch Ngọc Kinh lại ngẩn mặt ra.

Y vốn nghĩ rằng bọn họ không để cho y đi, nào ngờ bọn họ chỉ hy vọng y mau mau đi, còn chịu tình nguyện tặng thêm cho y bao nhiêu đó tiền bạc.

Đây lại là vì lý do gì ?

Y càng nghĩ không ra.

Châu Đại Thiều ngần ngừ một lúc, lại nói:

- Chỉ bắt quá, không biết Bạch công tử đi một mình hay là sao ?

Bạch Ngọc Kinh bỗng nhiên hiểu ra.

Thì ra bọn họ không phải đang tìm y, mà là tìm Viên Tử Hà, chỉ bắt quá vì họ cố kỵ thanh kiếm của y, vì vậy mới còn chần chừ chưa dám động thủ.

Bọn họ không tiếc bao nhiêu đó tiền bạc, cũng nhất định phải chiếm cho được cô, rốt cuộc mục đích của bọn họ với cô là thế nào ?

Nếu cô chỉ bắt quá là một cô bé trốn nhà vì chuyện hôn nhân, tại sao lại kéo theo bao nhiêu đó tay cao thủ vũ lâm oai chấn một cõi ?

Không lẽ những gì cô nói đều là giả dối cả ?

Bạch Ngọc Kinh biết mình vĩnh viễn không bao giờ suy đoán ra được, nhưng đó không phải là điều trọng yếu. Điều trọng yếu là, cô đang ở bên cạnh y, không những vậy cô sẽ không bao giờ rời xa y. Điều đó đã quá đủ.

Đây là câu chuyện thứ nhất của tôi, vũ khí thứ nhất. Câu chuyện này dạy cho chúng ta ... bất kể là kiếm có bén nhọn đến đâu, cũng không sánh được với cái mỉm cười mê hồn. Vì vậy cái loại vũ khí thứ nhất tôi đang nói đây, không phải là kiếm, mà là nụ cười, chỉ có nụ cười mới chinh phục được lòng người.

Vì vậy lúc mình hiểu được cái đạo lý này, mình nên thu thanh kiếm lại, cười cười một chút.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-chung-vo-khi-1-truong-sinh-kiem>